

ЮНАК

ПЛАСТУНКИ - ЮНАЧКИ ПОЙДУТЬ НА ТУРНИР ВІДБИВАНКИ ДО ВАНКУВЕРУ

Відбиванкова дружина пластових юначок при Пластовій Станиці в Торонті, що здобула перше місце у відбиванковій Юнацькій лізі Торонто, в суботу 6 березня ц. р. змагалася в Оттаві за першість юнйорок по відбиванці Схід. Канади. Торонтецькі пластунки виграли всі чотири ігри, не втративши жодного сета, здобувши всіх 8 пунктів у чемпіонат Схід. Канади.

СПОРТ

„ВЕДМЕДИКИ” — ЧЕМПІОНАМИ КАНАДИ

В суботу, 27 березня 1965 р. у відбиванкових змаганнях за першість Канади, молода дівоча дружина Станиці Пласту в Торонті „Ведмедики” здобула чемпіонат Канади юначок та зайняла почесне четверте місце в категорії сеньйорок.

За першість Канади

іграти — це пластунки або закінчили, дають на курси української спортової не обмежується тільки ванки, бо вони є однією з коатлетичного гуртка змаганнях УСП (Канади) здобув перше місце, як усі українські товариства Канади.

Джетом до Ванкуверу „Медведики” — чемпіонами Канади

Ігрова дружина пластових юначок з Торонто „Ведмедики” здобула перше місце у відбиванковій Юнацькій лізі Канади, відлітає при цьому з Торонто до Ванкуверу, щоб в суботу 27 березня ц. р. змагатися за першість юнйорок по відбиванці Схід. Канади.

Якщо амбітний дружина пластових юначок пощастить їй здобути перше місце у відбиванковій Юнацькій лізі Канади, вона візьме участь у чемпіонаті юнйорок за першість у відбиванці Схід. Канади. На змаганнях у Ванкувері, які будуть проводити м-р Вол. Кузь, тр

В суботу, 27 березня 1965 року, у відбиванкових змаганнях за мистецтво Канади молода дівоча дружина Станиці Пласту в Торонті „Медведики” здобула мистецтво Канади юначок та зайняла четверте місце в категорії сеньйорок.

Іти інші молодечі організації дати можливість виявити й розвинути свої вміння, а не обмежуватися до втертих і повних методів виховання. Хай цей гурток „Медведики” буде також для інших юнаків.

КВІТЕНЬ
1965
APRIL

Зміст

Сторінка

- 1 З гаври Старого Вовка
- 2 Ларка: Зі сміхом через століття
- 6 Історичний календар
- 7 Пан Т. О'фель: Сіроманські вірші та пісні
- 10 Ю. Дністровий: Отець Агапін Гончаренко
- 12 Д. К.: Пусті мене мамо до табору
- 13 Де Кастор: Тасмниці однієї ночі
- 14 Бон-Бон: Сіроманські оповідання
- 16 Д. Г. Д.: Гудіні
- 17 Бон-Бон: Проблема паркування
- 18 Пізнаймо молодих поетів
- 19 Ікер: Найновіше чудо техніки
- 21 Подруга Оля: Пластункам на вушко
- 22 Друг Крук: Куток старшого юнака
- 23 Гутірка Деді Юрка
- 23 Цікава всячина
- 24 Поради подруги Пади
- 24 Хроніка
- 26 Що читати
- 27 Усміхнися
- 29 Пісня Сіроманців
- 30 Загадки і розгадки
- 31 Від адміністрації

Це число видано при співпраці куренів УСП і УПС "СІРОМАНЦІ". Мистецьке оформлення: ст. пл. Тит Геврик, См., Ілюстратори: ст. пл. Т. Геврик, См., Б. Певний, С. Лада, ст. пл. А. Ковшевич, ПС.

"Юнак" — журнал пластового юнацтва. Видає Головна Пластова Булава. Уповноважений ГПБ для справ "Юнака" — пл. сен. Ю. Пясецький, ЛЧ. Редагус Колегія. Головний редактор — пл. сен. Л. С. Онишкевич, См. Технічне оформлення — ст. пл. М. Баб'юк, См, і пл. сен. Я. Елиів. Головний адміністратор — пл. сен. О. Тарнавський, ЛЧ, заступник адміністратора — пл. сен. С. Гела, Ч-ць. — "Юнак" появляється щомісяця крім липня і серпня. Річна передплата: США і Канада — 5.00 дол., Австралія — 1.10.0, Австрія — 90 шіл., Аргентина — 250 пез, Бразилія — 200 кр., Велика Брітанія — 1.0.0, Німеччина — 10 н.м., Франція — 15 фр. Ціна одного числа у США і Канаді — 50 центів.

Редакція застерігає собі право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

Статті, дописи, розгадки тощо слід слати на адресу редакції:

Mr. L. S. ONYSHKEVYCH

180 Franklin Cor. Rd.
Nassau Garden Apts. L 19
Trenton, N.J., 08638, U. S. A.

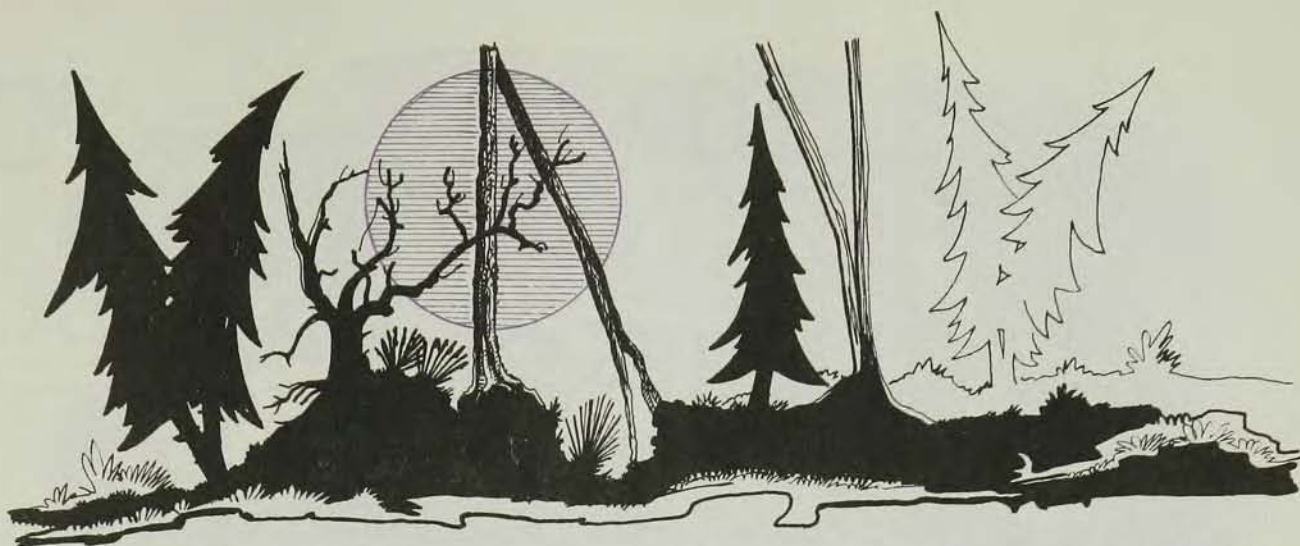
У справах передплат і оголошень треба звертатися до адміністрації:

YUNAK MAGAZINE

2199 Bloor Street West
Toronto 9, Ontario, Canada

КВІТЕНЬ — APRIL
Ч. 4 (22) — РІК III
1965

YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine,
Published by PLAST — Ukrainian Youth Ass'n,
2199 Bloor St. West, Toronto 9, Ont., Canada.

З ПАВЛИ СТАРГО ВОВКА

Дорогі Подруги і Друзі!

Цим разом одержуєте трохи відмінного «Юнака» — число «на весело». Вже здавна давня завівся в нас звичай, що день першого квітня — це день дотепів, сміху, гумору, радості. Тож це перешоквітнєве число присвячуємо 14-й точці пластового закону: ПЛАСТУН ЗАВЖДИ ДОБРОЇ ГАДКИ.

Як і в минулому це особливе число приходить до Вас частинно зрадаговане одним куренем старших пластунів. Цим разом — це курінь «Сіроманці», який Вам напевно вже знаний, бож багато членів «Родини ЮНАКА» це — Сіроманці, та й Ваш Старий Вовк теж до Вовків-Сіроманців належить...

Сіроманці вже здавна-давна займались різними пластовими виданнями: видають вони свої курінні журнали «Там-Там». «Ікс», багато різних одноднівок, як теж видання з нагоди всіляких свят, зустрічів, імпрез цілого Пласту. Та й до іншої пластової видавничої діяльності вони причасні... У цих усіх сіроманських виданнях назбиралось стільки всілякого веселого гу-

мору, що їхній провідник, сам Срібний Вовк, сказав мені: «Чом би нам не зібрати трохи з цього та й видати окреме веселе число «ЮНАКА», щоб читачі посміялись раз трохи?» Так, слово-по-слові, і зродилось оце веселе, першоквітнєве число! Смійтеся на здоров'я!

— * —

І ще однією радісною вісткою ділюсь сьогодні з Вами: ми вирішили цього року видати не десять чисел «Юнака», а одинадцять. З огляду на численні Ваші листи та запити, цього року ми вишлемо Вам окреме, додаткове літнє число, призначене таборуванню, практичному пластуванню, пластуванню в природі!

І багато ще, багато різних цікавих речей принесе Вам цього року Ваш «ЮНАК»! Буде число призначене пластуванню на воді, буде число техніки і майстеркування; буде число присвячене Гуцульщині, як теж число преси, буде конкурс на найкращі оповідання та інші твори; буде декілька нових відділів, буде багато, багато цікавого!

Ваш Старий Вовк

Христос Воскрес!

ВЕСЕЛИХ СВАТ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ
бажаємо

Дорогому Основоположникові Пласту Дротові,
Головному, Крайовим і Станичним Пластовим Проводам,
усім Пластовим Юначкам і Юнакам,

як теж усім Співробітникам і Передплатникам
та всіх вітаємо

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Редакція і Адміністрація «Юнака»

«Сміх — це здоров'я», каже наше давнє українське прислів'я. Може й не так дослівно, але зовсім напевно сміх чи почуття гумору не тільки уприємнить нам усі гарні хвилини, але й різні трудні, чи й трагічні, ситуації, допоможе краще перейти. Наші предки, козаки, говорили: «вдар лихом об землю». Цей сам підхід також і бачимо в Лесі Українки: «ні, я буду крізь сльози сміятись!»

Гумор — це вміння запримити веселий чи смішний бік у веселих, чи й у прикрих, хвилинах. Це допомагає не тільки тій особі з гумором, але й

усім іншим у товаристві. Часами це може врятувати й життя, коли людина завдяки сміхові, гуморозі вдержить рівновагу духа. Кажуть, що нарід, який має таку прикмету, мусить мати велику спостережливість і свободу духа.

Наші пісні, перекази, приказки, література — повні гумору. Один із давніх таких прикладів це лист-відповідь запорожців султанові, які, замість піддатися йому чи співпрацювати з ним, з гумором сприйняли його принизливу пропозицію.

Л ИСТ - ВІДПОВІДЬ ЗАПОРОЖЦІВ

Ти — шайтан турецький, проклятого чорта брат і товариш і самого люципера секретар! Який ти в чорта лицар? Чорт викидає, а твоє військо пожирає. Не будеш ти годен синів християнських під собою мати; твого війська ми не боїмось, землею і водою будем битися з тобою. Вавілонський ти кухар, македонський колесник, єрусалимський броварник, олександрійський козолуп... Отак тобі козаки відказали, плюгавче! Невгоден еси мати вірних християн! Числа не знаєм, бо календаря не маєм, місяць у небі, год у книзі, а день такий у нас, як і в вас... і т. д.

Це приклад трошки вульгарного гумору. Та який то б він не був, здається, що в кожного українця ви знайдете прикмету: це може бути в майже найвній відповіді (щоб оправдати свою ситуацію) чи в тонкому спостереженні.

Гуморист Степан Руданський (1833 - 1873) написав багато віршованих жартів-пригод. Ось один — «Баба в церкві».

Прийшла в церкву стара баба,
Свічок накупила;
Де була яка ікона,
Всюди поліпила.

Іще пара остається,
Де їх приліпити?..
«Ага! — каже, — пошукаю
Святого Микити!»

Найшла була і Микиту —
Святий чорта ціпить!..
Баба їдну йому ставить,
Другу чорту ліпить...

Видять люди й розважають,
Щоб там не ліпила:
«Що ти, бабо, — кажуть, — робиш?
Таж то вража сила!..»

Але баба обернулась:
«Не судіте, люди!
Ніхто того не відає,
Де по смерті буде...

Чи у небі, чи у пеклі
Скажуть вікувати;
Треба всюди, добрі люди,
Приятеля мати».

Ось тут інші зразки народнього гумору:

ВНОЧІ

Іду я вночі понад став, аж там вовків повен став; я присів, а їх тільки сім; я вкляк, а їх вже тільки п'ять; я стою, стою — білий день, а то в воді чорний пеня.

ОПРАВДАННЯ

Нарікає Калинка на свою товаришку:

— Я ж просила, щоб ти нікому не казала, що я заручена.

— Я й не казала, а тільки спитала Руту, чи вона про це знає...

ЦИГАНОВА ПОМИЛКА

Ішов циган й побачив коня прив'язаного до стовпа. Зараз узяв його за повід, відв'язав і хотів сідати. Аж тут вийшов чоловік з хати та й кричить:

— Гей, цигане, що ти дієш з моїм конем? А геть!

— Пек, пек! А я думав, що то кобила, — каже циган і пішов далі.

Гумор може бути висловлений і байкою з глибшим або й подвійним значенням. Ось один приклад пера нашого філософа 18 століття. Григорія Сковороди:

ГОЛОВА І ТУЛУБ (байка)

— Чим би ти жива була, — спитав Тулуб Голову, — якби від мене життєвих соків часто в себе не витягувала?

— Це шира правда, — сказала Голова. Та у віддяку за те мое око тобі світить, і я ж допомагаю тебе порадою.

(тулуб = тіло — без голови, рук і ніг)

Ще інший стиль бачимо в підході до класичної літератури. Тут Іван Котляревський (1769 — 1838), замість перекладати Вергілія з латинської на тогочасну літературну українську мову, сягнув по народні вислови, описи, слова — з гумористичним підходом. Ось зразок його Енеїди:

Енеус ностер магнує панус
І славний Троянорум князь,
Шмиглев по морю мов циганус,
Ад те, о рекс! прислав нунк нас.
Рогамус, доміне латине,
Нехай наш капут не загине
Пермітте жить в землі своїй,
Хто за пекунї, хоть гратіс.
Ми дякувати будем сатіс
Бенефіценції твоїй.
О Рекс! будь нашим Меценатом
І ласкам твам покажи,
Енеусу зробися братом,
О, оптіме! не одкажи:
Енеус принцепс є моторний,
Формозус, гарний і проворний,
Побачиш сам інноміне!
Вели акціпере подарки
З ласкавим видом і без сварки,
Що прислані через мене.

Якщо не розумієте, що значать зукраїнізовані латинські слова, то попросіть своїх друзів, які вивчають латину, щоб вам допомогли...

Наступні приклади гумору та сатири виявляють також різні прикмети людини.

СТО ВОВКІВ

Розказував один парубок:

— Як ішов я вчора лісом, то ж то страховини мені було!.. Ледве втік!

Питаються його:

— А що ж там таке?

— Та, мабуть, аж сто вовків як поженеться за мною!

— Овва!

— Чого овва! Хоч не сто, а з півсотні було!

— Та їх і в лісі стільки нема.

— От же й не вірять! Я ж кажу, що, мабуть, штук з десяток гналося...

— Та ну-бо, кажи правду!

— Та я ж кажу: як наполог за мною вовк...

— Та де ж ти його бачив?

— Ну, їй-богу ж, поза кущем щось: шелесть... шелесть...

КОВБАСА

Казав один дядько:

— Що, якби ковбасі та крила!.. Крашої б птиці не було!..

МАВПА ТА БІЛКА

Скажи мені, сестричко мила, —

До білки Мавпа говорила, —

Ти на світі таки вже трохи пожила, —

Чи знаєш ти таку звірину,

Не то у нас, — хоч виходи й чужину, —

Щоб я її удати не могла?

Кого побачу, — вже втяла:

Уздрю Лисичку, — вже їй виляю

Так саме, як вона, хвостом;

А схочу, — так я пашу розз'являю,

Мов хижим сталася Вовком;

А стрінеться Ведмідь-мурмило, —

І з того я патрета люблю й мило

Утну, що з реготу лягає всяк!

А що, не так хіба? — «Та так! —

Їй Білочка на те. — Про це нічого

Я не скажу... А знаєш ти такого

Хоч одного з звірів,

Щоб коли-небудь він схотів

Тебе удати

І дурника, як Мавпа, виробляти?»

Борис Грінченко (1863 - 1910)

У нашій літературі багато прикладів гумору маємо у т. зв. інтермедіях з 17 століття. Пізніше багато наших більше й менше знаних письменників залюбки вдавалися до гумору й сатири, як Григорій Квітка-Основ'яненко, Тарас Шевченко, Леонід Глібів, Осип Федькович, Остап Вишня й уже відомий нам Ікер та Микола Понеділок.

Ось один з багатьох гумористичних віршів Івана Франка (1856 - 1916):

ЕКЗАМЕНУ

З іспитової кімнати

Вибіг лютий кандидат;

Збіглося в сінях товариство

І давай його питать:

«Ну, а що, ти склав екзамен?

Маєш вчительський диплом?»

Він мовчить, лиш чорна хмара

Висить над його чолом.

— Був ти у саду? — питає.

— Був, — говорю сміло я.

— Бачив ти бджолу? — питає.

— Бачив, — кажу сміло я.

Далі каже: «Ні, камраття,

Правди нині не зійськать!

Той професор зоології —

То тиран і лютий кат!

Три задав мені питання,

Як закон йому велить,

Два я знав, не знав одного,

І він смів мене спалить!

— Кілько ж ніг бджола та має?

— Ніг я їй не рахував. —

І за се одно питання

Спик мене, бодай пропав!»

Багатьом із нас траплялись випадки, на які можна скласти добрі дотепи. Тільки, на жаль, не завжди розповідаємо про це, а ще рідше записуємо. Ось приклади:

Під час однієї прогульки дві юначки збирали суніці. Одна — до паперової торбинки, а друга — відразу з'їдала:

— Якщо б ти збирала свої сунічки до торбинки, то вдома додала б цукру та сметани і вони смакували б тисячу разів краще!

— Навпаки, — відповідає друга юначка. — Якщо б суніці зі сметаною та цукром були кращі, то Бог сотворив би їх відразу зі сметаною та цукром!

Перша юначка не піддається.

— А, ось, хліб з маслом смакує краще від збіжжя. Чому ж тоді Бог не сотворив відразу хліба з маслом?

— Бо, Господь не міг сотворити хліба з маслом.

— Чому?

— Бо дехто любить хліб з мармелядою...

ПЕРЕЛЯКАЛАСЬ...

Дідусь з бабусяю сидять біля столу. Він читає журналу, вона вишиває. Дідусь бурмотить собі під носом:

— Дев'ят... сот... мільйонів... сонце... Кінець життя... на землі.

— За скільки, скільки літ? схопилася бабуся за серце і випустила з рук роботу.

Дідусь знизав плечима і голосно прочитав:

— За дев'ятсот мільйонів років...

— Слава Богу, — заспокоїлась бабуся, а я так перелякалась... думала, що це вже за дев'ять мільйонів.

(Дніпропетровська область)

ВИПРАВДАВСЯ

Хлопчик повернувся з школи додому. Глянула мати, а нова його шапка подерта і грязюкою замурувана.

— Це що?

— Та це хлопці...

— Що хлопці?

— Скинули з мене шапку і почали у футбол грати...

— А ти ж де був?

— На воротах стояв.

(Львівська область)

А скільки ж є в нас жартівливих українських пісень! Чи це давні народні, як «Бодайся когут знудив», чи «Сусідко», чи то «Як я їхав коло млина...», чи стрілецьких, повстанських, дивізійних чи пластових — усюди прозирає знову ця наша прикмета.

Ось тут славна весела-жартівлива стрілецька пісня (слова Л. Лепкого).

Бо війна війною, гайта вйю, вісьта вйю,
В тім є Божа сила, гайта, вйю, віста вйю,
(2) Як не заб'є тебе вража куля,
То копитом замість кулі вб'є кобила.

Або не дай Боже, гайта вйю, вісьта вйю,
Як заснеш на возі, гайта вйю, вісьта вйю,
(2) Впадеш з воза, впадеш тай заб'єшся,
Впадеш з воза тай заб'єшся при дорозі.

А що ще найгірше, гайта вйю, вісьта вйю,
Прийдеш помирати, гайта вйю, вісьта вйю,
(2) Бо не можна собі із жінками,
Із дівками, із бабами раду дати.

Це тільки кілька стрічок з предовгої пісні.
Стрілецьких пісень так багато, як і їхнього гумору.
Часто в них зустрічаємо постать сотника Цяпки:

Одного разу зайшла в товаристві розмова
про предків. Хтось з присутніх питає Цяпку:

— Чи хто з ваших предків відзначився?

— О, так, — відповідає Цяпка, — один,
можливо, був навіть адміралом.

— Невже ж? А як його прізвище?

— Ной...

*

Цяпці приділили нового джуру.

— Сподіваюся, — сказав до нього Цяпка,
що буди з тебе задоволений. Чи з тебе охочий і
жвавий хлопець?

— Так, пане поручнику...

— Ну, добре. Передусім запам'ятай собі од-
не: я не люблю витрачати багато слів. Як скажу,
що чогось хочу, то щоб ти мене зрозумів, ба,
щоб ти навіть відгадував мої думки. Ось слу-
хай: рано, як встаю, крикну «подай мені скар-
петки», то я не хочу вже більше нічого говорити.
Ти сам уже повинен знати, що маєш подати
мені сорочку, штани, чоботи, мундир, шаблю,
шапку... Зрозумів?

А як я скажу: «Поддай мені паперу», —
я хочу писати, то подаш мені не тільки паперу,
але й перо, чорнило, бібулу, коверту... і все, що
до того належить. Розумієш?

— Розумію, пане поручнику...

На другий день б'є восьма година. Джура
входить і будить Цяпку.

— До чорта, навіщо ти мене будиш?

— Бо б'є вже восьма година.

— Але ж я не встаю!

— Чому, пане поручнику?

— Бо я хворий.

— Розумію, — сказав джура і пішов.

По годині приходить.

— Пане поручнику, голошу слухняно, що
надворі вже ждуть: лікар, священник, нотар, вла-
сник похоронного заведення і грабар.

*

Сотник: — Савко, чи не говорив я тобі, що
ти маєш вставати на годину раніше, як я?

Джура: — Добре, пане сотнику, то про-
шу собі полежати ще годину.

*

Після довгого маршу курінь зупинився на
відпочинок біля придорожньої корчми.

Чотар: — Стрілець Затирка, скотче до кор-
чми і кажіть дати собі склянку пива.

По десяти хвилинах стрілець виходить.

Чотар: — Стрілець затирка, де ви так дов-
го пропадали і де те пиво?

Затирка: — О, то ви, пане чотар, також
напилися б?

*

Десятник (до кіннотника, що, перестрибу-
ючи перешкоду, злетів з коня, але так, що кінь
залишився перед перешкодою): — Це не зле,
що ви так спритно перескочили, але треба було
взяти з собою і коня.

*

Між виздоровцями в кімнаті хворих був
музикант 3-го куреня зі звихненою рукою. Пол-
ковий лікар уже два тижні питає:

— Ну, якже ж там, можете вже бубнити?

— Ні, пане докторе...

— То лишіться ще тут...

Одначе, по якомусь часі, лікаря здивував
цей випадок. Він докладно оглянув руку і каже:

— Надзвичайний випадок. Та ж ваша рука
вже зовсім здорова і ви не відчуваєте болю.
Не можу зрозуміти, чому ви не можете бубнити...

— Бо я не граю на бубні, пане докторе,
тільки на сурмі.

(Стрілецькі усмішки із «Світ на весело»)

*

— Чи був якийсь наслідок з того твого ого-
лошення в газеті, що тобі потрібно нічного сторожа?

— Так, ще того самого тижня мене обікрали.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1. 4. 1917 р. Маніфестаційний похід у Києві
— «Перший день свободи» Украї-
їни.
2. 4. 1111 р. Перемога українського війська
над половцями під Сольницею.
12. 4. 1596 р. Перемога козацького полководця
Наливайка на Білому Каміні.
14. 4. 1768 р. Повстання гайдамаків під прово-
дом Максима Залізняка.
19. 4. 1848 р. Початок відродження Галичини
— заснування у Львові «Головної

Руської Ради».

23. 4. 1185 р. Похід князя Ігоря на половців.
26. 4. 1648 р. Гетьман Богдан Хмельницький
здобуває твердиню Кодак у пере-
можньому поході проти Польщі за
визволення України.
28. 4. 1915 р. Бої Українських Січових Стріль-
ців на Маківці.
29. 4. 1918 р. День Українського моря. Фльота
на Чорному морі підняла україн-
ського прапора.

Стрілецький гумор, повстанський, дивізійний, «діпівський», емігрантський, пластовий... Чому стільки назв? Це тільки доказ, що на кожному кроці нашого життя та нашої долі можна знайти багато жартівливого. Його українці завжди вміли затримати, а доказом цього й те, що в нас завжди була дуже популярною гумористична преса. Ось деякі самі назви багато за себе говорять («Кропило», «Дуля», «Фірман», «Страхопуд», «Хрін», «Бомба», «Жало», «Будяк», «Гудз», «Зиз», «Жорна», «Ку-ку», «Щипавка», «Іжак», «Оса», «Перець», «Мітла», «Батіжок», «Комар», «Лис Микита» і багато інших).

І ось, чи то при ватрі співаючи давню:

гостра куля його
вже забила давно,
а він все ще стояв
і фурт-фурт ладував...

чи укладаючи свої власні коломийки до приспіву
«ой-дай дуна, дуна, дуна...», маєте самі найкращий доказ, що український гумор «і фурт-фурт, і фурт-фурт» усе живе.

З Сіроманського

ГУМОРУ: ВІРШІ ТА ПІСНІ

ПРО ЦИБУЛЬОІДА

Раз цибулька молоденька
На столі лежала,
Я хотів її вже з'їсти,
А вона сказала:

— Не їдж мене, почекай ще,
Почала прохати,
— Про життя моє бідненьке
Хочу розказати.

— Була я колись щаслива,
В щасті проживала,
Я на «рандки» теж ходила,
Часник зустрічала.

— З часником я заручилась
І вже пляни мала,
Як буду я з часниченьком
Життя проживала.

— Я прийшла була вже в церкву
І до шлюбу стала,
Але свого часниченька
Я не дочекалась...

ВІДДАЙТЕ

Малий хлопчик просить гостя:

— То мені мама дала булку з медом.
Віддайте!

— Я ж не брав!

— Ви сіли на неї.

РИБАЛКИ

Здибались два рибалки.

— Що ти зловив?

— Щупака.

— А я видру.

— Е, коли ти видреш, то я кину, — та й кинув щупака в воду.

— Думала, мене покинув,
Мене відцурався,
А мій милий часниченко
У юшку попався...

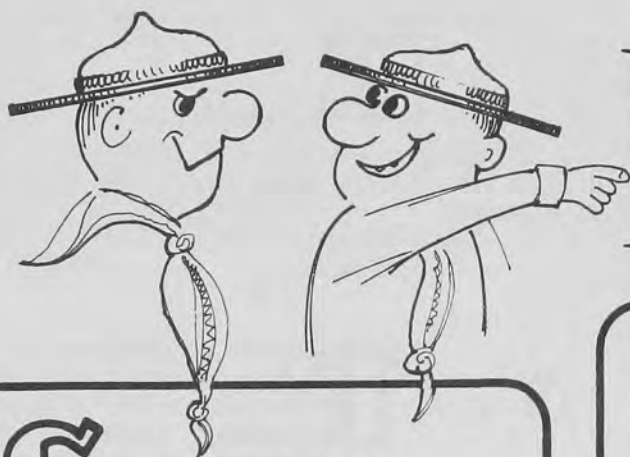
— Тепер можеш мене з'їсти, —
У сльозах сказала,
— Бери, їдж мене чимскорше
Щоб я не страждала.

Тяжко в серці мені стало,
Став я співчувати,
І пішов я для цибульки
Часника шукати.

З часником я повернувся,
Всюди заглядаю
Та цибуленьку зелену
Ніде не стрічаю.

Аж заглянув я у ринку,
Де юшка варилась,
А цибулька самогубством
Життя покінчила!

Відтепер я для цибульки
Смаку вже не маю...
Зате часто, дуже часто
Часник уплітаю.

ЩЕ

СПОМИН З МОЛОДИХ ЛІТ

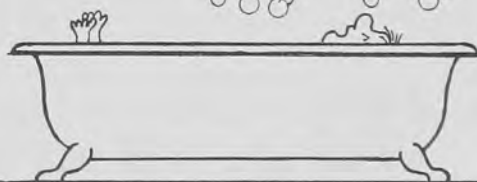
Вже світло погасло,
І всі пішли спати,
Лиш я самотній не спав.
Лежав я на ліжку
В самотній піжамі
І дуже зайнято «камікси» читав.

Вже «Лейт-шов» скінчився,
І всі вже поспули,
Я далі на ліжку «камікси» читав.
Та вдень, коли всі вже
Ішли до обіду,
Лиш я самотній у ліжку ще спав.
І кликнув мій тато
Молодшого брата:
«Іди, вже збуди того драня!»
Лиш мама обстала
В мій обороні:
«Лиши його — бо вчився до рання!»

Пан-Т.О'Фель

Це не є спеціально цікаве.
Але якщо
Ви прочитали до цього кінця,
То ви
Певно
Прочитаєте до цього місця.
І все ще,
Не досягаючи в дійсності
Абсолютно нічого,
Ви будете
Читати ще далі,
Що приведе вас
До цього рядка, що його ви тепер читаете.
Але навіть потім
Ви
Правдоподібно настільки наївні
Що читаете ще далі
І робите із себе
Великого дурака і читаете до кінця,
Бо думаєте,
Що в цьому інтересі є якийсь віц.

Т. Г.

ПРИГОДА З МИЛОМ

Надворі смеркалось,
Сонце заходило,
А він сидів в ванні
І шукав за милом.

Мило впало в ванну,
Як він не дивився,
Він на мило якось став
Та й перекоївся.

Півні вже запіли,
Кури заспівали,
Його чуть живого
З ванни витягали.

І взяв його доктор,
Давай масувати,
А з нього зачали
Бульки вилітати.

В залі операцій,
Він нарешті гикнув,
Сказав же пан доктор:
— Та він мило ликнув!

То справа поважна,
Нема що казати,
Зачав з нього доктор
Бульки витискати.

Одужав той хворий,
І працю вже має:
У цирку їсть мило
І бульки пускає.

Пан-Т.О'Фель

МАРШ СПОРТОВЦІВ

Я футболіст же, перший з футболістів,
В моїм житті я стрілив голів двісті,
Ще й двісті перший стрілю я —
Як лиш не буде брамкаря.

Приспів:

Ми спортовці, молодість сама,
Наші м'язи еластична сталь,
Перепон для нас в житті нема,
Ми біжимо всі за м'ячем удаль.

Гей, хто з нами, у ряди ставай,
Гей, хто з нами, кроку прибирай,
Гей догори сміліше голова,
Раз - два, раз - два!

До бігу швидкі я маю ноги,
Лиш показати їх не маю змоги,
Дивується, що таке —
Я влажу в воду лиш по кістки...

Приспів:

Я теж до скоку добрі ноги маю,
Як біг, так скок і марш усе вправляю.
Лиш одна в мене біда —
Що скачу прямо до багна...

Приспів:

І до відбиванки я хист чудесний маю:
І своїми руками я так махаю,
Що, як прийдеться бити м'яча,
То все ховаюсь за грача.

Приспів:

(Записав Ю. П., См.)

На пластовому З'їзді
Зпоміж дівчаток майже двісті
Лиш ти знайшла до мого серця ключик.
По з'їзді пластовому,
Як всі поїхали додому,
Мені лишилась мила згадка
Про твої губки, як помадка,
І ніжний дотик твоїх білих ручок.

Приспів:

Блискавичко чорноока
Звешся влучно:
Блискавично в моє серце
Ти дісталася глибоко
Власноручно.

Такого пеха маю, —
Я у Нью-Йорку, ти в Огаю
І гори, і сині води поміж нами.
Я літака не маю,
Коли побачимось, — не знаю,
І хоч мені щось так здається,
Що поміж нами щось снується,
Та я не знаю ще твоєї мами.

Приспів

Тоді, як скінчу школу,
А потім службу ще військову,
І стану заробляти на дурниці,
Я куплю два білети
Міжпланетарної ракети,
І ми полетимо на місяць,
На кілометрів триста тисяч,
І справимо собі там вечерниці.

Приспів

Музика: Ю. Годованець, См
Слова: Я. Паливода, См

БЛИСКАВКА!

ПРОГУЛЬКОВА

У день сонце, як та піца,
Ніччю місяць, як гарбуз.
Хто боїться опалитися,
Замаститься, простудиться,
Щоб в болоті не загруз, —
— Боягуз —
Може дома залишитися,
Коло мами. А із нами,
Молодами пластунами,
Той рішиться поспішиться
Кого тягне на пригоди,
До природи.

Я. П.

О.А.Гончаренко

ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЕМІГРАНТ

У століття його приїзду до США 1865 - 1965 р.:

ДІЯЛЬНІСТЬ О. ГОНЧАРЕНКА НА СХОДІ АМЕРИКИ

О. А. Гончаренко приїхав до Бостонської пристані 1 січня 1865 р. Маючи рекомендації від Мацціні, відомого італійського революціонера, творця таємної організації «Молода Італія», знаходить багато приятелів між італійцями, а також між греками.

Але перші початки в кожному краї — тяжкі. Не легкі були вони і для нього. Довелося в Нью-Йорку, де він осів на постійне, замітати вулиці і таким чином заробляти на життя.

Проте вже по кількох місяцях нав'язує зв'язки з американськими кругами. Як добрий знавець східних мов, дістає працю в біблійному товаристві. Тут перекладає Святе Письмо з грецької мови на арабську. По кількох місяцях, за дозволом єпископа Патера, відправляє Службу Божу в англійській церкві на Мангетені для греків і слов'ян із Сходу Європи. Потім організує окрему православну церкву, незалежну від московського патріарха. За його ворожистів до московського царату та патріарха далі його переслідують царські агенти і не дають спокою.

НОВІ ПЛЯНИ ГОНЧАРЕНКА

1867 р., заходами секретаря департаменту Стюарда, США купують від Росії Аляску. Це тепер своєю величиною найбільший штат, багатий на золото, дерево та рибу. Купили його США за 7,200.000 дол. Сенатори та конгресмени були проти купна. Однак секретар Стюард здійснив свій плян купна. Він передбачав, що в майбутності Аляска стане важним забором проти Росії та Китаю.

У той час Стюард нав'язав знайомство з О. Гончаренком, знавцем різних мов і відносин у східній Європі. Він запропонував йому переїхати до Каліфорнії і видавати тут газету для населення Аляски, а також видати розговірний англійсько-російський словник для вчителів, урядовців та війська на Алясці.

О. Гончаренко радо прийняв ці пропозиції. Він був переконаний, що на Алясці є багато українського населення, колишніх утікачів-запорожців по полтавському бою і по зруйнуванні Запорізької Січі в 1775 р. Так само багато їх було в східному Сибірі. Буде, значить, для кого працювати і для населення Аляски — Алевтів, Ескімосів, і для своїх з України.

ШИРОКА ДІЯЛЬНІСТЬ О. ГОНЧАРЕНКА В САН-ФРАНЦІСКО

По приїзді до Сан-Франциско, цього чарівного міста над Тихим океаном, О. Гончаренко розвинув широку діяльність. Для місцевого православного населення організував, незалежну від російського патріарха, православну церкву, одну з перших у тому місті.

Заклав власну друкарню. У ній видав двомовного розговірний словник. 1868 р., з весною починає видавати двотижневу газету «Аляска Гералд» і «Свободу». Видавав її англійською та російською мовою, де часто пише також статті про Україну по-українськи. Перший у США надрукував у цій газеті вірші Т. Шевченка. Газету вислав до Аляски, а також різними способами до північного Сибіру. Там він бажав вільним словом скріпити на душі політичних засланих. Теж хотів їм розказати про свободолюбне життя в Америці та таким чином поборювати ненависний царський лад у Росії.

Кілька літ пізніше він запропонував американському уряду створити з Аляски та північного Сибіру Тихоокеанську Україну. Вона мала б бути в тісному союзі із США — забором проти Росії на Півн. Сході. Для цієї цілі виконав окрему карту цієї Тихоокеанської України. Ці його заходи не мали успіху, бо українців не було там аж так багато, як він думав, та й США в ті часи не були зацікавлені цією справою.

Багато добра зробив о. Гончаренко для населення Аляски. Його називали її найбільшим приятелем. Він через газету інформував місцеве населення про свободу в Америці; про конституцію, про права, які мають громадяни, та їх обов'язки.

Виступав різко та гостро в обороні населення, пишучи також листи до уряду у Вашингтоні. Несовісна монопольна компанія Гантіктон платила їм за боброві шкіри, найважливіший продукт їх прожитку, дуже низькі ціни, а за свої споживчі та мануфактурні продукти брала вдесятеро більше. Успіх був великий. Уряд скасував монополію, себто право купувати тільки одній компанії, а дозволив іншим купцям купувати шкіру. Тоді населення дістало більше за свої продукти. Фабриканти робили різниці між білими та місцевим населенням — ескімосами й алеутами. Білим платили вдвоє, утричі більше, а місцевим дуже дрібні ставки. О. Гончаренко знову добився того, що фабриканти всім платили однаково, без огляду на краску шкіри.

Великим тягарем для населення була військова управа країни. Військова влада для вигоди використовувала місцеве населення. І знову о. Гончаренко своєю газетою та письмами до уряду добився до того, що військову владу замінено цивільною. Своєю працею здобув собі багато приятелів, але і багато ворогів. На нього посипались доноси до уряду від купців, військових та агентів. Ці останні писали в газетах на Сході і до уряду у Вашингтоні, ніби Гончаренко є на тайній службі у царя. За це бере великі гроші та доносить на російських революціонерів у російській імперії, а їх царська поліція арештує.

Ці доноси вплинули на те, що американський уряд відмовив йому допомоги. Він ще за власні гроші видавав газету «Свободу» упродовж 2 років, а потім був змушений перестати видавати. Тоді продав друкарню і, ради спокою від переслідувачів-агентів, набув у горах Гайварду, недалеко Сан-Франціско, 60-акрову фарму і туди перенісся зі своєю дружиною 1874 р.

ЖИТТЯ О. ГОНЧАРЕНКА НА ФАРМІ

Фарма була дуже запущена та камениста. Треба було починати все спочатку. Очищувати її від каміння, корчувати дерева під яринний город, садити овочеві дерева, будувати хату та господарські будинки. Все це він зробив власними руками. Не забув і про своє духовне звання. Підшукав на фермі відповідну печеру, яку поширив, упорядкував і зробив відповідного престолу. Тут, у цій печері, щоранку в церковних ризах відправляв Службу Божу. Приходило на неї, особливо в неділі, багато місцевих греків, а з Сан-Франціско — українці та православні інших націй.

Свою вже упорядковану фарму назвав «Україною», а сумежні узгір'я — українськими. Над входом до хати на жовто-блакитному тлі дав

напис — «Свобода». Вулиця, що вела до його фарми, ще донедавна називалася «Українською». З горбів його фарми простягався чудовий вид на Тихий океан.

Хоч жив самотньо, цікавився живо українськими та міжнародніми справами. Написав тут свої «Спомини», що вийшли окремою книжкою в Коломійі 1894 р. Виплекав на фермі спеціальний рід грибів, яких плекання докладно описав, а за це іменовано його дійсним членом Академії Наук у Каліфорнії.

В часи першої світової війни вичікував визволення України та не діждався. В 1915 р. померла його дружина, а в рік пізніше — і він сам. Обоє поховані на фермі.

Українська громада у США робить тепер заходи, щоб у століття його приїзду до США викупити його фарму, замінити її на Український Парк його імені, а на його та його дружини могили поставити гідні їх пам'яті пам'ятники.

ПУСТИ МЕНЕ МАМО ДО ТАБОРУ

Чому таборування?

За семи горами та за семи долинами, в одному царстві, в пишному замку на стрімкій кручі жили собі король і королева. Одного дня приніс їм бузько сина — маленького, рожевенького і були вони дуже щасливі. І ріс той корольович, мов на дріжджах.

Жилось цьому корольовичові добре. Мав він маленького іхтіозаврика Бровка, що з ним по цілому замку ходив. Мав він двірського блазня, мав забавки, та нічого вже його не бавило. Ходив він по замку, бив тарганів, жував гуму і — нудився.

Тоді то король і королева вирішили, що треба корольовича зблизити до природи. Знайшли в лісі цигана, що смажив у той час собі курку на вогні, і попросили, щоб він узяв корольовича до свого табору та навчив його любити природу.

Циган згодився. І так перший раз хлопчина попав до табору. З того часу цей звичай зберігся та поширився на всі верстви суспільства.

Тим то рік річно мами виряджають своїх синів та дочок до таборів і просять: ПИШИ!

І от пишуть донечки та синочки різні-прерізні листи, щось на такий зразок:

Дорога Мамцю! Пришли мені якнайшвидше книжку «Втеча з Алькатразу»...

Дорога Мамцю! Іжа тут добра, та її взагалі тут не мусять їсти...

Дорога Мамцю! Сьогодні ми збирали гриби. Їх можна пізнати, котрий добрий, а котрий трійливий, аж коли їх не з'їсти...

Дорога Мамцю! Бунчужний казав, що я не можу йти у воду, аж поки не навчуся плавати...

Дорога Мамцю! Що робити, коли один кінець шнурочка в піжамі сховається...?

Дорога Мамцю! Гину з голоду! Тут дають їсти тільки чотири рази на день: на сніданок, обід, підвечірок і вечерю...

Дорога Мамцю! Пришли мені мого лівого капця...

Дорога Мамцю! Сьогодні напали на нас з іншої плянети і половину нас постріляли, а половину забрали на свою плянету...

Дорога Мамцю! Тут є 118 хлопців, а бунчужний хоче, щоб було 117...

І так кінчається літо і вже навіть усі комарі вміють співати «Здох канарок» і «Запрягайте хлопці коні», коли синочки та донечки повертаються додому. Тоді радіють серця батьків, які ж то діти чемні та невередливі! Та це триває не більше і не менше, як два тижні. Потім такі хлопці знову стають пострахом, тільки тепер пострахом з новими звичками. Коли знайде-те в нього в ліжку вужа, або коли в кімнаті він запалить ватру, або коли в кімнаті, замість сходами, будете спускатися через вікно по линці, — то так і знайте, що це він навчився на таборі...

Подав: Д. К.

На пластовій оселі ніч. Затихло все. Не співають пташки, юнаки вже собі дотепів не оповідають, в кухні перестали гримати баняками. Тільки чути рівний віддих лісу і табору...

Несподівано: Сюррррррр! — свисток. — Алярм!!!

З криком і з лямпками вибігає на площу команда з булавою.

Аляааарм!!!

Будиться ліс, будиться табір, якась пташка скиглить з переляку, а пані з кухні протирає очі і позіхає: «Знову поварювали!»

З шатер вискакують юнаки: Грищик з наплечником, Кулька з наплечником, Мищик з наплечником, Булька з наплечником, Цибулька з валізкою, Пігулка з нап... Стоп! Верни! Цибулька з чим? З валізкою? З валізкою!!!

— А то що? — питає бунчужний.

— Валізка — відповідає Цибулька.

— А що валізка робить на таборі взагалі, а на алярмі зокрема? — хоче знати бунчужний.

ТАЄМНИЦЯ ОДНІЄЇ НОЧІ

— Друзе бунчужний, я людина не повнолітня. Я студією і не працюю, і тому я економічно залежний від своїх батьків, — вияснює Цибулька, — які вислали мене сюди, якнайкраще забезпечивши на всі несподіванки...

— Але чому ти не маєш наплечника? — надокучує бунчужний.

— Друзе бунчужний, я людина не повнолітня. Я студією і не...

— Стій на-струнко і не говори, як до мене говориш! — наказує бунчужний. — Хоч ти людина не повно-якась-там, але ти мусиш знати, що до повного пластового виряду належить наплечник.

— Це, друже бунчужний, справа дискусійна, питання інтерпретації. В основному валізка виконує те саме завдання, що наплечник, тільки далеко досконаліше. Ось наприклад: у валізці можна положити чисті скарпетки наліво, а ті, що ні, на право, і вони не помішаються. З ва-

лізкою можна по місті ходити, і ніхто нічого не скаже, а як піти з наплечником, то кажуть «бойскавт». На валізку можна сісти, стати, на ній їсти, писати, грати всякі гри, бо вона квадратова...

— Сам ти квадратний! — визвірився бунчужний. — І як ти валізку візьмеш на плечі? — додав лагідніше, тим самим признаючи, що в думках Цибульки є багато рації.

— Друзе бунчужний! Хоч я людина не повнолітня і т. д., але навіть я знаю, що валізку ніхто не бере на плечі. А ви, дозрілий чоловік, що вже міг би бути моїм татом...

Над цим бунчужний задумався: Бути татом Цибульки? Ні! Ніколи! Краще з муриною одружитися, або взагалі ні, тільки щоб не бути татом Цибульки!

—...валізку ніхто не бере на плечі! — закінчив Цибулька.

— Гм, — сказав бунчужний.

— Ви напевно хочете знати, що я роблю, як мене від валізки заболить рука, — додав Цибулька. Отже, беру в другу руку, а як від наплечника заболить плечі, то яка їх заступить частина анатомії?..

Бунчужний не відповів. Він щось хотів сказати про переходження потоків з валізкою та про альпіністику з валізкою, але передбачав, що Цибулька скаже, що на оселі нема ані по-

токів, ані Альп, і не сказав нічого. І так вони стояли і дивилися, — бунчужний на Цибульку, а Цибулька на бунчужного, аж поки не почав накрапати дощик.

Миттю бунчужний вернувся до дійсності.

— Витягайте дощевика! — залунав наказ.

Грицик витягнув дощевика, Кулька — дощевика, Мицик — дощевика, Булька — дощевика, Пігулка — дощевика, а Цибулька — парасоллю...

На другий рік включено дві нові точки в програму Дня Пластуна: поруч з показником еволюції пластових одностроїв, із показом в'язання пластових краваток, відбулися вежі з валізкою і вправи з парасолями.

ДеКастор

27 травня 1961 р.

сір^Оманські

ОПОВІДАННЯ

ГОКУС=ПОКУС

З весною зробили ми угоду: під час обіду не говоримо про лабораторію, ані про електрику, ані про фізику... 23 години на день чоловік тільки про те говорить, думає, спекулює. То вирішили: 24-у годину — для «культури».

Ну, але про що тут більше говорити? Наші зацікавлення такі різні: Білл з Техасу любить джес-музику і риболовлю; Казі з Індії — коти та коні; Петро з Голляндії — Баха і протестанську філософію... Ще добре, як на газетах великі наголовки про Хрущова, тоді говоримо про політику. Але, коли газети розказують тільки про вбивства та наркотики, а у світі все в порядку, тоді треба шукати якоїсь іншої теми...

То дуже скоро наші полуденки перетворилися в оповідання особистих переживань — чи то правдивих, чи «імовірно правдивих», чи часом таки зовсім зфабрикованих. Отак і вчора була на мене черга щось розказати.

— * —

...Уявіть собі, вертаюсь я вчора підземною додому. Уже було десь пів до дванадцятої і вагон був досить порожний, яких п'ять — шість пасажирів. На Кендел-сквері входить якийсь «фраер», так може під сороківку, порядно убраний, з книжкою під пахвою. Сів, поїзд рушив, а він тоді зігнувся і підніс із підлоги пулярес. Звернувся напроти до свого сусіди, якогось робітника, що, очевидно, їхав на ніч-

ну зміну: — Чи це ваш пулярес? — питає Робітник прочунявся:

— Ах, річ ясна, мій! І як він мені міг так випасти?

Робітник сховав пуляреса до кишені.

Ви повинні більше вважати на свої речі, — каже панок згинаючись і підносить з підлоги цього самого пуляреса. Робітник зробив великі очі, бо він щойно його вложив до кишені, але все ж таки взяв пуляреса, хоч трохи непевно, ніби боявся, що він може вибухнути. Вложив до кишені, але для певності запхав в кишеню ще й свою руку, тримаючи на пуляресі, щоб була знову не втік.

Ви таки не вважаєте на свої речі — повторює панок, і підносить з землі цього таки пуляреса. Тепер бідний робітник уже зовсім розгубився. З кишені виймає руку, яка повинна тримати пуляреса, але в руці лише нотесик...

Не диво, що вже всі пасажирів вагону зацікавилися такими неймовірними речами і почали витріщати свої очі то на панка то на робітника. Навіть той тип, що сидів у кутку та читав газету, тепер став пильно придивлятися. Молоденька студентка, що сиділа близько до робітника, широко-широко відкрила свої сині оченята та й питає панка без пардону:

— Чи ви часом не кишеньковий злодій?

— О, ні, моя гарна дівчино, — відповідає панок, — це все магія, чиста магія.

На це обурилась старша, на вигляд релігійна «місіс», зі сусідньої лавки.

— Нема такої речі, як магія, бо то не похристиянському — промовила вона аксіоматично, так якби це виясняло все на світі.

— Алеж певно що магія! — відповідає панок. — Це велика наука, яка вчить, що те, що є тут, є в дійсності там і навпаки. Як наприклад, оцей капелюх, — він показує на капелюха бідного робітника; махнув рукою в повітрі і капелюх опинився на голові недовірливої «місіс». Вона роззявила рота, ніби хотіла щось сказати. Але сказати не могла нічого; панок знову махнув рукою і капелюх опинився на робітничовій голові.

— Так, так. Магія це велика та цікава річ, — ніби вголос міркував панок. — Вона вчить також, що дві речі можуть існувати в тому самому місці, у цей сам час! — І він на доказ запхав пальці у свою книжку. Пальці перелізли, як крізь масло.

Не треба казати навіть, що ми сиділи тепер здивовані, вражені — ну, і трохи настрашені. Тобто всі, крім синьоокої студентки. Зі здивованості вона попала в наївну радість. Виглядала, як мала дитина, що в перше побачила жирафу. — Ох, як красно, — зашебетала — як це ви робите? Чи я також могла б таке зробити? Прошу, прошу!?

Панок усміхнувся вперше, відколи увійшов до вагону. — Алеж певне, моя дорога. Ось, витягни руку і скажи: ГОКУС-ПОКУС, БІЛИЙ КРОКУС.

Делікатно, мов би боячись робити гарну писанку, дівчина простягнула руку і повторила ті слова за панком. На простягнутій долоні лежав білий крокус, свіжий, ніби щойно зірваний. Синьоока красуня аж підскочила з радощів. Панок звернувся до насупленої «місіс»:

— Спробуйте й ви, це зовсім легко.

«Місіс» спочатку не хотіла, але за кілька хвилин далась переконати на експеримент і яка ж була здивована, коли в її руці з'явився білий крокус!

Тепер уже всі пасажери попали в гарячку. Навіть гість з газетою витягав крокуси з повітря, а синьоока студентка вже мала цілу китицю. Вагон скоро перемінився в сад. Панок з неприхованою радістю дивився на ту «фрайду». Вкінці встав, уклонився і сказав:

— Ваше товариство було дуже приємне, але поїзд доїжджає до моєї зупинки і я мушу, на жаль, вас покинути, — вийшов. За кілька минут поїзд приїхав на Гарвард-сквер. На щастя, «Кравнс» був ще відчинений. По такому досвіді, чоловік потребував підкріплення.

— * —

Мої товариші вибухли сміхом.

— Ти невний, що ти не підкірплювався вже перед тим? — спитав Білл.

— А може тебе загіпнотизувала та синьоока чарівниця? — реготав Казі.

— Ти забагато читаєш фантастичних історій, — додав навіть завжди стриманий Петро.

Це мене трохи розсердило. Будь-що-будь, то була, на мою думку, досить цікава історія, як порівняти з іншими оповіданнями, видуманими при ковбасках і квасолі... Вона заслуговувала на більше уваги.

— Ну, і що то таке неправдоподібне? — вибухнув я вкінці. — Кожен це потрапить! — я задемонстрував. — От просто — витягнути руку і сказати: ГОКУС-ПОКУС, БІЛИЙ КРОКУС!

Варто було зфотографувати міні моїх товаришів. Яка була моя власна міна — не знаю. На моїй відкритій долоні лежав свіженький, біленький КРОКУС.

Бон-Бон

Гудіні

Як славний Гудіні здійснював свої фантастичні втечі? — Ця загадка залишається нерозв'язана до сьогодні. Навіть експерти не можуть на неї знайти відповіді, — говорив Ромко, ходячи задумано по кімнаті.

Я запхав свого носа глибоко в журнал і вдавав, що читаю. Часом, якщо вдавати, що його не слухаємо, то Ромко вкінці піде собі геть.

Але Ромко продовжував певним голосом:

— Одного разу в Німеччині відома фабрика Крупа змайструвала пару особливо важких кайдан, якими бажали застидати Гудіні. Закули його в них і спитали, чи не захотів би він спробувати втекти. — Ромко зробив драматичну павзу і спитав з патосом: — Друзі, чи ви знаєте, що сталося?!

Любко підвів очі від задачі:

— Він утік, — і далі вираховував свою алгебру.

— А, — тріумфально викрикнув Ромко. — Ти вже певно чув цю історію! Так, він утік з цих кайдан і то перед очима інженерів з Крупа.

— Дивно, — сказав Любко. Я сидів зовсім тихо; думав, що він піде собі геть...

— Дуже багато людей — продовжував Ромко, міряючи кроками кімнату сюди й туди, — старались нераз пояснити, як це Гудіні міг вирватися з таких неможливих ситуацій. Його замикали в льохи, кидали закутого в ополонку, заковували його в забитий цвяхами домовині, а він — таки втікав. Багато було різних пояснень, як він це робив, але ніхто не знайшов правильної відповіді. Але, друзі, — Ромко раптом звернувся просто до нас; його обличчя тріумфально сяло, — друзі, я відкрив таємницю славного Гудіні!!!

В кімнаті запанувала тиша. Вкінці Любко підніс свій зір від задачі; в його очах була іскра зацікавлення.

— Ти тим хочеш сказати, щоб ми дивувались твоїй умілості, що ти зумів би втекти звідсіля, якщо б ми позачиняли всі вікна та двері на ключ? — Любко значуче до мене підморгнув.

Але Ромко не дав себе піддурити. — Ох, Любку! Чи ти вже не можеш вигадати чогось кращого? Та це було б для мене забавкою. Я маю на думці багато важчу пробу, щось, що на правду здивує цілий світ!

Любко зідхнув — Ох, — і повернувся назад до своїх рівнянь.

Я думав собі: найкраще залишити його в спокої, то він кінець-кінцем найде собі нову жертву і нас залишить у спокої. Але цікавість перемогла.

— Щось, що здивує цілий світ? — перепитав я неспіло.

— Ага — задоволено відповів Ромко. — Це тебе зацікавило? Так, я міг би, наприклад, повторити неперевершене досягнення Гудіні: під водою втечу з кайдан! Якщо я це зумію зробити, то це буде наявним доказом, що я розкусив загадку Гудіні! Очевидно, я цієї тайни нікому не зраджу... Він усміхнувся сам до себе. — Завтра, — продовжував він, — я зіскочу з того моста, що за школою, закутий у кайдани. Ви можете бути моїми помічниками, якщо хочете.

Любко підскочив:

— З приємністю! — вигукнув ентузіастично. Ця ідея мені навіть сподобалась!

— Я також прийду подивитися, — згодився я.

— Прекрасно! — вигукнув і Ромко, затираючи з радості руки. — Ви обидва завжди були моїми найкращими приятелями!

oooOooo

Наступного дня було темно та мрячно. Ми всі три зібрались і пішли на міст за школою. Вода в річці була каламутна, холодна. Ромко стояв, трохи зажурений, закутий в свої ланцюги, що їх звідкись дістав.

— Поперше ви мусите мені свято приобіцяти, — говорив він, — що нікому про це ні словечком не скажете. Якщо б мені моя проба не вдалася, то було б дуже соромно, головню перед тими людьми, перед якими я стільки хвалився. Нехай це буде нашою таємницею, добре?

— Якщо так собі бажаєш, то гаразд, — погодився я. — Але, як ти плянуєш звільнитись з цих усіх ланцюгів? — Ми його досить поряд-

но закували.

— Хотів би ти знати?! — задоволено перепитав Роман. — Ну, то починаймо! Нас чекає історія!

Ми з Любком скинули його з деяким трудом у воду. Вода бризнула високо. Незабаром на поверхні води з'явилися бульки, але згодом усе заспокоїлось. Тоді появилось ще трохи бульок, а потім уже нічого.

Любко почав нетерпеливиться.

— Я маю лекцію в десятій годині, і не хочу її опустити. Може ходимо тепер до школи, а повернемося сюди по обіді, щоб подивитися,

як там Ромкові йде.

Далі на мості нічого цікавого не було, стало нудно, а крім того почало ставати трохи холодно, тож я радо погодився.

Вже досить довгий час ми не чули нічого від Ромка. З Любком щодня ходимо на міст, щоб перевірити, як там з Ромком, але я особисто не вірю в його надто великий успіх. Очевидно, ми нікому ні слова не писнули про те, що сталося; ми ж на це дали Ромкові слово честі! Або це наш секрет, або ні?

Д. Г. Д. (подав Ю. Л., См.)

З серії сіроманських оповідань
зі студентського життя

ПРОБЛЕМА паркування

Було пізно. Він заспав і тепер було вже три на дев'яту, а в дев'ятій починалися виклади — в дев'ятій чекатимуть його студенти... Одним словом, треба спішити. Може старим професорам можна спізнатися на виклади, але не йому — молодому асистентові, який щойно почав цього семестра свою академічну кар'єру!

Не було коли снідати чи купувати вранішню газету; ледве було часу, щоб швидко поголитися, стрибнути під душ і поїхати в університет...

В авті щойно насправді прочунав і почав клясти все довкола — вранішній рух, вчорашню «бібу», через яку сьогодні так заспав, а вже найбільше — то самого себе, ну, і пощо було йому вчора сидіти до третьої?

На університетській площі для авт якась «мадамозель» у «фольксвагені» вовтузилась уперед і назад, паркуючи своє жабко-подібне авточко, і загороджувала йому дорогу. Його вже брали всі чорти: годинник показував п'ять по дев'ятій... Зі злості заїхав на якесь чуже місце, згасив мотора і погнав до викладової залі.

На клямці від авта висів темно-червоний «тікет» — ну, й не дивно: запарковане було ж воно на чужому місці, у протилежний бік, ще й до того одним колесом стояло на сусідньому місці, загороджуючи його комусь...

«Ну, той Джексон... — син» — закляв він, читаючи свого квитка — «бачив же, що я спішив; не міг мені подарувати!» І нараз старенький університетський поліцей брав у його уяві якусь демонічну форму... Тепер треба буде

йти до бюро університетської поліції, слухати «патерностер» від якогось старого бюрократа, ще може платити якусь грошеву кару...

Як був ще малим хлопчиком, то часом відтягав всілякі неприємні справи, як наприклад, писання задачі, чи відвідини в дентиста. Так і тепер: цілий день знаходив собі якусь роботу, відкладаючи ту неприємну справу з «тікетом»; але вже було по четвертій, найвищий час...

З жалем позамикав свої інструменти в лабораторії, накинув блюзку і поволі попрямував до бюро.

«Старий бюрократ» читав йому «патерностер», але, правду сказавши, — він навіть не слухав. Змисли його перемінились усі в зір, а зір зовсім не мав нічого проти «старого бюрократа». Таких бюрократів треба нам більше, — стверджував він. А втім, таке окреслення було нідоного, бо те, що сиділо за бюрком, не було ані «старе», ані «бюрократ»; на нього дивилась пара найсiniших очей, що їх він будьколи бачив, обрамованих у хвилі руських кучерів; до нього говорили маленькі устiнька, мов пара сунічок... «За перший тікет — тільки пересторога, за другий — кара 5 дол., за третій — 10 дол. і так далі» — говорили сунічки. — «Чи то ваш перший тікет?»

На хвилину він отверзів: «О так, я тут щойно перший раз,» — сказав — «на жаль...» і відразу вкусився за язика. Сині оченята подились на нього здивовано...

Ну і як така гарна дівчинка може працювати в такому неприємному бюро? — дивувався цілий вечір, пригадуючи собі ті тоненькі брови, ті рівненькі зубчики, ту рожеву усмішку, як хмаринка на погідному небі...

Коли збудивсь на другий день, в пам'яті крутилась дивна історія: про дракона, що нараз перемінився в такі солодкі вустонька, які так хотілось поцілувати... Шойно при сніданні усвідомив собі, кому ті вустонька належали. Цілу дорогу посвистував весело і думав: Як вона називається?

Часу було ще доволі, але нараз пригадав собі дуже важливого листа, що його треба було написати ще перед викладами, і очевидно, не було вже часу запаркувати авто як слід...

Ага, старенький Джексон таки ще гаразд виконує свої обов'язки — думав він, стягаючи ввечері темно-червону карточку з клямки auta. Адже неможливо, щоб люди займали безкарно своїм автом двоє місць рівночасно!

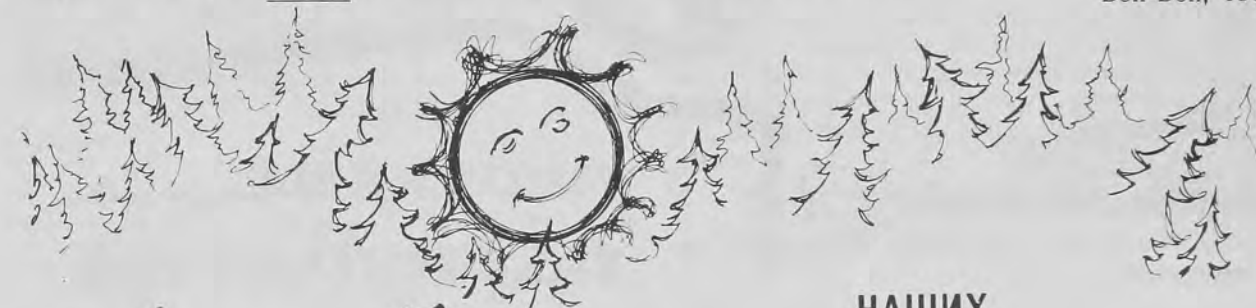
А наступного дня ранком думав: Попросити її на побачення?

Але на той драстичний крок зважився шойно на другий тиждень, коли платив «тікета» за двадцять доларів:

— Панно Христино, чи пішли б ви сьогодні зі мною до театру?

— Мабуть мушу, бо йнакше збанкрутуєте... засміялись сунички, — але чого ж ви мене не попросили скоріше? Стільки людей нарікають, що не мають де паркувати, як стаєте навпоперек, відразу на трьох місцях...

Бон-Бон, 1960

пізнаймо

ЮРІЙ ТАРНАВСЬКИЙ народився 1934 р. в Західній Україні. Перша його збірка поезій появилася 1956 р. п. н. «Життя в місті», друга збірка — «Пополудні в Покіпсі» появилася 1960 р.; повість «Шляхи» — 1961 р. Його вірші друкуються в збірках «Нові поезії» та в «Сучасності».

НАШИХ МОЛОДИХ ПОЕТІВ (Нью-Йоркська група)

Юрій Тарнавський

ПОЕЗІЯ

Раз, два, три, чотири...

— Не так б'ється живчик ритму
у блідих зап'ястках моїх рядків,
що хворіють на анемію поетики.

Поезія є наукою
про рясні сузір'я сліз,
про недоказану теорему душі,
і про смерть моєї матері.

Поезія є наукою
про те, що не варто не хотіти жити,
і що слово смерть римується
з іменниками, прикметниками і дієсловами.

ПАТРИЦІЯ КИЛИНА це дружина Юрія Тарнавського, американська поетка, не українка, яка вивчила українську мову і пише нею вірші. Народилася 1936 р. в Гелена, Стейт Монтана. Видала друком уже дві збірки поезій українською мовою, а це — «Трагедія джмів» 1960 р. та «Легенди і сни» 1963 р. Вірші її друкуються в збірках «Нових поезій», в «Сучасності» та в 1-ому збірнику «Слова».

Патриція Килина

Білили зорі, мов кульбаба
і місяць ріс, мов молочай;
як поле ширшало під вітром,
коні прийшли до водопою.
В воді йшов місяць у насіння,
ломили ноги стебла зір.
Білили очі, чорніли ніздрі,
як коні пили воду.
Між гіллям криві тіні;
в кущах горючі очі;
на глині дивний слід;
під грибами писк.
Страх в м'яких гривах;
страх в сизих копитах;
втеча в насінні місяця;
втеча в ніздрях і в зорях.
Коні дальше в воді стояли,
і річка знесла їхні тіні.
Ніч біліла, мов кульбаба,
ішла в насіння, мов молочай.

НАЙНОВІШЕ ЧУДО ТЕХНІКИ

Ще поки проголошено присуд у справі таборянина Анатолія Костенка, обвинувачений підвівся з крісла і спитав здавленим голосом:

— Можу сказати своє останнє слово?

Начальник Адміністративно-Карного Відділу, пан меценас Закарлючка, подивився з-поза окулярів у роговій оправі з чималим співчуттям та з спожалінням на скоцюрблену постать підсудного, на його розпанаханий лоб, попідбивані очі, запухлий ніс, на руку, що бездушно звисала на білій пов'язці, подивився та й згідливі хитнув головою:

— Говоріть, говоріть.

— Світлий Суде! — промовив обвинувачений. — Мені зовсім не важно, яку кару ви на мене сьогодні наложите: чи мене виправдаєте, чи скажете повісити на найвищій альпійській сосні — мені однаково! Та й у ніякому випадку я не матиму жалю ні до вас, Пане Меценасе, ні до Пана Голови табору, та хоч би й до приятного тут на залі Пана Коменданта поліції. Зате ж ношу в своєму серці глибокий жаль до новочасної науки і техніки! Що тут довго володитись: я вже не вірю, мої панове, у жоден поступ і найновіші здобутки людського духа! Ввесь отой шум та гармидер про століття атомової енергії, летючі ракети, рейдар і зв'язки

з місяцем, — це все, вибачайте за двозначник, і не скажу, що воно таке... дурноляпство, бриднтя, та й годі!

— Насправді — воно було так: Прийшов на нашу залю мій щирий друг, Володя Шостакович, та й каже: Толя, купи мотор!.. А йди ти к... звідки прийшов! — відпекуюсь. — На біса він мені здався, твій мотор? Все одно їздити на ньому не потраплю, бо й зроду-віку на такому чортополосі не сидів... А він, той самий Володя, ну, таки просто — благає: Купи, Толя, побратиме дорогий та рідний! Першокласна, каже, машина. Найновіше чудо техніки! Сядеш — так і сама тебе везе, аж іскри креше! Амфібіяльна, каже, штука: як добре попреш, то й до Америки по воді заїдеш. Невидальщина та й небувальщина!

— Гм!.. — міркую. — Хир його знає... Може воно таки справді — чудо техніки?.. Ану, якби так попробувати!.. А був я тоді саме при копійчині: трохи «бруху» пустив між запроторений народ та й декількох п'ятьорочок позбувся. Ну, кажу, Володя, давай! Робімо гешефт!.. Торгувались, торгувались, Володя правив тисяч так чи і не з вісім, я дав чотири, і взагалі, —

вийшло таке заплутане діло, що й досі не знаю: купив я той мотор, чи, бува, таки і не купив... Найголовніше те, що могорич зараз запили, як і годиться, скитальську душу розвеселили та емігрантську журбу-горе розігнали... А тоді я й кажу: Ну, Володя, давай це найновіше чудо техніки! Побачимо, що воно за штука! Іхати бо то я, нікуди правди діти, зроду-віку на такий кобилі не їздив, та раз сказано — століття атомової енергії, летючі ракети, рейдар і міжпланетна комунікація, — так наше діло горою! Є ж, кажуть, літаки, що самотужки літають, без хлопа, — ану ж, трясця його матері, людський інтелект так уже високо двигнувся, що й таким мотором кермувати не треба, ні гальмувати його, ні додавати газу, ану ж він тебе саморуч просто на бльок завезе, ще й по східцях на першій поверх витаскає? Раз сказано — чудо, так чудо!

— Гей — ррррр! підсадили мене хлопці, спасибі їм, на сидільце, Володя пустив мотор, я перехрестився, — тррррр!.. — Господи, Твоя сила, — як дремене анатемська техніка, хай вона провалиться, як рване — просто таки ракета, чи що!.. Аж повітря в ухах лящить! Тут був коло 5-го бльоку, глянь! — а вже й коло третього опинився, уже й кухню минув, вже й на поліцію завертає! Бачу — добре, сатана, їде, простісінко на мій бльок орієнтацію взяв, хоч і ніхто ним по суті речі не кермує. Правда, коло кухонного бараку якесь беззахисне собачення під колесо попало, і на крихіткому здоров'ї либонь чи не постраждало, а так, взагалі, обійшлося без пригод. Аж біля поліції все діло пішло шкереберть і настало повне розчарування! Тут, саме, замість круто повернути праворуч, моє чудо техніки просто у в'їзну браму як бахне! — так і поминай, як звали... Що сталося опісля, бийте мене, ріжте, — далєбі не пригадую...

Тут зараз забрав слово комендант таборової поліції, пан сотник Викрикайло, що виступив на суді в характері головного свідка обвинувачення:

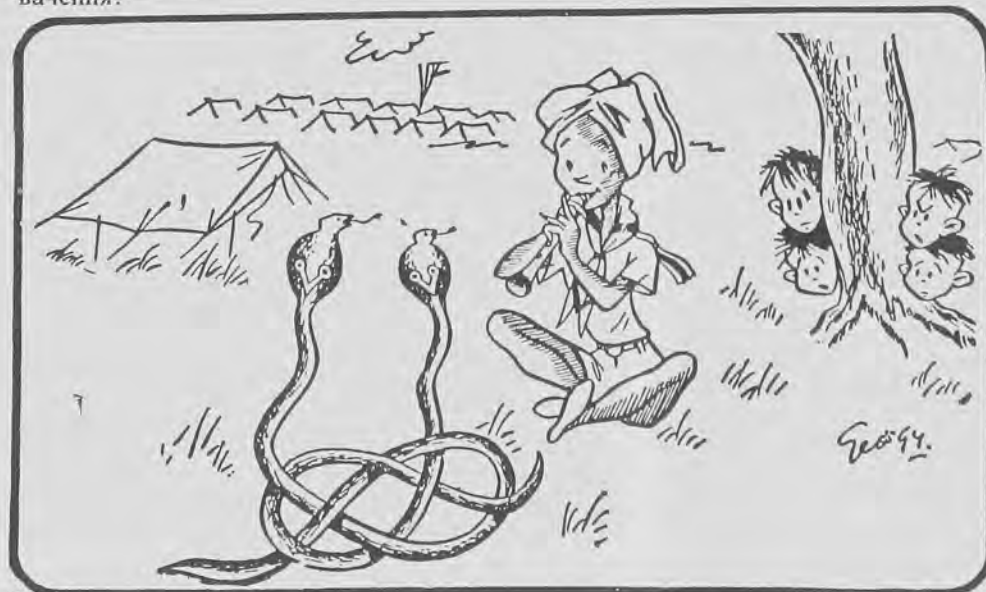
— Пане, каже, я вам можу пригадати, що сталося опісля, коли ви вже в такому молодому віці хворієте на ступневий параліч мізкових клітин. У першій мірі ще раз підкреслюю та зазначаю, що ви герцювали на мотоциклі в стані комплексної нетверезості і, замість тримати руки на кермі, ви тримали їх у кишенях, та ще собі й посвистували. А подруге — ваш несамовитий рейд не збувся на тому, що ви роздушили Богу духа винну собачку, фокстерієрку, з чорною латкою на хвості, власність пана бльокового Консервовича! Крім того, ви ще вивернули догори дном скриню з сміттям ч. 2, налякали на смерть паню добродійку Язичинську, особу хвору на серце, і поломили на городі всі квіти, що їх наше українське жіноцтво щось з півтора місяця плекало та підливало. Ціле шастя в тому, що в'їзна брама в таборі була тоді зачинена, а то хто зна, куди ви ще на тім моторі заїхали б та скільки біди-лиха накоїли б. Самозрозуміло — стукнувшись у повному розгоні об в'їзну браму, ви так себе влаштували, що мої хлопці ледве вас позбирали і в простиралі занесли в таборову лікарню. А ваше «чудо техніки», своїм порядком, пошкामатало на гамуз...

— І добре йому так, коли воно таке чудо! — гарячкувався обвинувачений. — Думав — справді найновіший винахід, крик епохи, а воно ось що... Замість на перший бльок — дідько його в браму втелюшив... Трудно, не винен я в тому, Світлий Суде, що новітня техніка ще й досі стоїть на такому низькому ступені...

Дивним дивом — суд був зовсім протилежного погляду і всю вину приписав саме обвинуваченому, а не новітній техніці. І так за переступлення § 6-го, ст. 3-я, таборного правильного підсудного Анатолія Костенка покарали 3-тижневим арештом з припиненням виконання кари до тієї пори, коли він вилікується з дошкульних ран, одержаних у катастрофі.

+++++

Ікер

під
Звуки
пласто-
вої
сонілки

ПЛАСТУНКАМ НА ВУШКО

В погоні за ...

Сьогодні хочу поговорити з Вами трохи на актуальну, а для Вас болючу тему. Може думаєте, на підставі заголовку, який інтригує, що це погоня за золотом, за щастям, за життєвими успіхами. Ні — це не така цікава, але як же вона полонить Вас, оця погоня за... зрілістю і популярністю серед хлопців.

Ця «гра», яка не має ні трохи цих пластової гри, починається тепер у Вас доволі рано. Ми б може навіть сміли твердити, що передчасно, хоча багато з Вас, читачок, буде заперечувати. Скажете: так усі тут роблять, так поступають наші товаришки в школі, отже — чому саме ми маємо бути інакші?

А воно ось як представляється для постороннього глядача: Несподівано 13-14-літні веселі, «розгукані» юначки починають виявляти на личках змучений вираз; втинають собі коси, а зачіска стає вибаглива та скомплікована, хода сповільнюється і набирає характеристичного коливання на незвичних високих заках; очі, підмальовані чорною фарбою, стріляють наліво і направо за представниками чоловічого роду, які часто з куди більшим зацікавленням грають у м'яча, як дивляться за дівчатами. Але наші вчорашні здорові, природні в поведінці дівчатка вважають, що їм уже час бути паннами. Починаються між ними таємничі шепоти, довгі перебування перед дзеркалом, коло миття рук, вистоювання перед домітками або на розі вулиці й — цілковита байдужість до звичайних занять. Найважливішим стає найти когось, з ким можна «ходити», танцювати в темних закутках залі на вечірках і хвалитися товаришкам своїми дійсними або видуманими успіхами.

Ви навіть не здаєте собі справи, дівчатка, як ця ціла «гра» віддзеркалюється назовні, як усі її бачать, враз із тими, яких шукаєте. Бо бажання зробити себе старшими-дорослими не може, навіть уживши найкращих засобів.

Ваш, буцімто «дозрілий», вигляд викликає у глядачів, здивування, цікавість, але ніколи захоплення. Природи перехитрити не можна і прискорити природний розвій не має сили навіть у нашій добі крутіжного темпа, сателітів і ракет на місяць. 12-17 років — це час розвитку, великих психічних та фізичних перемін, і інших пов'язаних переживань, але ніколи зрілості.

Вам, Дорогі Подруги, не можна дивуватися, що прийняли загальну теперішню «моду». Впливає на це Ваше оточення, в якому так скоро та поспішно дівчата займаються справами, до яких їм ще далеко; впливають і наші українські обставини, де Ви стільки чуєте про небезпеку мішаних подруж і про чисельну перевагу дівчат. Вас огортає страх, що може бути пізно, що можете втратити шанс, ще поки він Вам трапився. І ось, замість жити безжурним життям Вашого віку, Вас переслідують жіночі проблеми. — «Подруго, я вже напевно залишусь 'старою панною'», — сказала мені сумно одна з 16-літніх юначок, дивлячись на своїх подруг, що вже «ходили» з хлопцями.

«Вона якась дивна», — з іронічним посміхом переконували мене 15-літні дівчата про одну з подруг, якій було 17 років, яка носила довгі коси, не вживала шмінки, не зиркала на кожного хлопця, як на щось надзвичайне, а просто була собі звичайною, природною на свій вік, дівчиною. Сьогодні їй 19 років і вона ясніть красою та першим коханням. А ті, хто уважали її дивною, тепер — погаслі, розчаровані, перегнавши принаймні на три роки свій вік і свої переживання.

Тому, Дорогі Подруги, шепчу Вам на вушко: не поспішайте, ідіть природним ходом і не випереджайте часу, емоцій і себе! Знайте, що на все в природі приходить свій час і все має своє логічне оправдання. Як каже Максим Рильський в одному із своїх ліричних віршів:

Ластівки літають, бо літається,

А Гануся плаче, бо пора...

Подруга Оля 21

КУТОК СТАРШОГО ЮНАКА

Подрузи і Друзі! Продовжуємо подавати Вам приклади різних професій, (які може й Вас зацікавлять і виберете їх), та думки пластуників, які вже працюють у своїх ділянках.

ВІЙСЬКОВА ПРОФЕСІЯ

Друг Микола Кравців (популярно знаний як Гоко) є членом куреня УСП-ів «Лісові Чорти». Його професія — військовик. Він студював чотири роки у військовій академії у Вест Пойнт, а після того відбув ще парашутистський і партизанський вишколи. Він відбув два роки пограничної служби між Західною та Східною Німеччиною. Після протипартизанського вишколу він від'їхав

до В'єтнаму. Там він був ранений (1963 р.) і повернувся до США. Минулого року він покінчив ще вищий панцерний вишкіл. Тепер є він провідником сотні («капітан») при Першій Кавалерії. Сотник Кравців був відзначений вже кілька разів за хоробрість, за поранення та за бій з ворогом у В'єтнамі.

Наші старші друзі напевно пам'ятають друга Гока з пластових таборів чи з Ювілейної Пластової Зустрічі на Пластовій Січі в Канаді в 1957 р., коли він був бунчужним.

Гоко є дуже задоволений із свого вибору професії. Ось його власні думки: «У війську сповнилися мої мрії з моїх юнацьких днів у Пласті. Я тоді мріяв про оборону свободи, про пригоди, про провідництво, про діяльність у природі, про пізнання світу і про працю з молодими людьми. Все це я знайшов, як офіцер у війську. Тепер завжди маю багато праці і багато відповідальності, але також завжди маю багато задоволення зі своєї роботи. Якщо б я мав ще раз вибрати для себе життєвий шлях, то я без вагання знову пішов би на цю військову дорогу вояка-офіцера».

Кого з Вас, Друзі, також манить військово?

Присилайте листи про ваші гуртки, курені, новинки про ваше пластування, щоб юнацтво з других міст могло з вами познайомитись.

МИСТЕЦТВО

Ст. пл. Дарія Зельська-Даревич, з куреня УСП - ок «Перелетні птиці», відома серед пластуства, головню в Канаді. Вона була дуже активною виховницею у Вінніпезі, (впорядниця, гніздова, кошова), а тепер також і в Едмонтоні. Закінчила студії мистецтва у Вінніпезі та одержала ступінь бакалавра. Після того вона зацікавилась ділянкою вчителювання

і після дальших студій одержала диплом з педагогіки. Подруга Дарка зуміла у своїм фаху поєднати всі свої здібності та зацікавлення: мистецтво і працю з молоддю. Учить мистецтва у вищих класах гімназії (10 - 12) та на вечірніх курсах альбертійського університету.

Далі, вона працює також як малярка; її картини можна нераз бачити на наших мистецьких виставах. Нашим читачам вона відома з деяких ілюстрацій та багатьох проєктів «ручних робіт».

Ось що вона розкаже про свою ділянку:

— Навчання мистецтва в школі дає змогу сполучити обидва мої зацікавлення: мистецтво та працю з молоддю. Праця цікава, різноманітна і приносить велике задоволення не тільки тому, що дає змогу прищиплювати почуття естетики та розвивати творчість молодого покоління, але й тому, що вислідів не треба довго чекати. Їх видно у виконаній праці, в очах і захопленні учня, що створив щось власноручно. Мистецькі програми майже всіх шкіл дозволяють учителям на велику свободу щодо галузі мистецтва, техніки та методи навчання.

Крім того, ця праця добре платна, коротка годинами, а довга вакаціями, що дозволяє на працю над собою, подорожування і — таборування.

ГУТІРКА ДЕДІ ЮРКА

З ПРОВІДНИКАМИ ГУРТКІВ

Дорогі Друзі Гуртків!

З черги приходимо до дуже важливої, але і найтруднішої точки, а саме **гутірки**.

Гутірка — це ані доповідь, ані відчит, які виголошує, чи відчитує одна людина, а решта приєднаних прислухається.

Гутірка — це наперед передумана, цікава і недовга (10-15 хвилин) **розмова**, яку веде впорядник, гуртковий або хтонебудь із членів гуртка, але в якій усі приєднані можуть, а навіть повинні брати участь. На це вказує навіть походження самого слова "гутірка", від гуторити, тобто розмовляти.

ЧОГО ТРЕБА, ЩОБ ГУТІРКА МАЛА УСПІХ?

* Треба підібрати цікаву тему, в залежності від віку і зацікавлення учасників, пляну праці куреня і гуртка, пори року, актуальних подій у нашому довкіллі тощо (Дивись "Життя в Пласті" стор. 250, та індекс стор. 539).

* Той, що веде гутірку, мусить дуже **основно знати** те, про що буде говорити. Тим, що не мають досвіду, недописує, звичайно, пам'ять і хоч приготують старанно зміст, забувають сказати в даному моменті те, що хотіли. Тому добре є виписати собі "диспозицію", тобто головні точки гутірки на куснику паперу і мати його під рукою.

* В ніякому випадку ми не повинні відчитувати приготованого тексту, бо це вже не буде гутірка. Воно нагадує школу, обнижує зацікавлення та "нудить" монотонністю, яка буває звичайно при читанні.

Справжня гутірка — це питомий пластовий засіб для того, щоб втягати друзів у розмову, розвивати їх уміність висловлювати свою думку, при звичаювати до публічного виступу. З власного досвіду можу сміливо сказати, що можна в цій умілості зробити несподіваний для себе самого поступ. Але головне завдання гутірки — це виробляти погляд наших друзів на різні справи і проблеми та ступнево засвоювати пластовий світогляд. Прикладом, як її вести, можуть бути гутірки Старого Вовка, що Ви їх, думаю, читаете у "Юнаку".

А ці мої "гутірки" до Вас не є гутірками в дослівному цього слова значенні, бо я не можу Вас, Дорогі Друзі, бачити і почути Вашу думку. Але на віддаль немає іншого способу. Тож прошу, як хтось має якісь завваги або питання, написати до мене на адресу "Юнака".

СКОБІ

ВАШ ДЕДЯ ЮРКО

цікава Всячина

СПІВУЧІ ВОЗИ

В Костариці (Південна Америка) можна зустріти так звані «співучі вози». Справа в тім, що вози ці споруджують зі спеціального дерева, яке при терті видає звуки. Коли вдарити по колесі, виготовленому з такого дерева, воно видасть звук наче дзвінок. Отож, коли такий віз їде, то вже за кілька кілометрів можна почути його особливий звук. Для місцевих жителів це дуже важливе в темні ночі, коли легко можна збитися з дороги.

СЛИМАК-ВАЖКОАТЛЕТ

Науковці нараховують понад сотню різних видів слимаків, але найцікавішим з них є так званий бургундський слимак, що водиться переважно у Франції. Його вважають чемпіоном важкоатлетів, бо, важачи ледве 20 грамів, він може тягти дитячий автомобіль, вага якого з вантажем у 200 разів перевищує вагу слимака. Цікаво, що слимак цей не боїться гострих предметів. Він може, наприклад, не порізавшись перелізти через вістря бритви. В цьому йому допомагає слиз, що його він виділяє. М'ясо цього слимака дуже поживне і має багато вітамінів. Тому у Франції цих слимаків продають у першокласних ресторанах.

ВОГНЯНІ МУРАШКИ

У південносхідних районах США живуть так звані вогняні мурашки, які завдають великої шкоди сільському господарству. Мурашки ці живуть у гніздах по 250-300 тисяч штук, звідки нападають на людські оселі, знищуючи на своєму шляху все, що живе. Були випадки, коли великі ватаги мурашок, напавши на село, поїдали свині, телят, не говорячи вже про птицю та менші тварини. Біда людині, яка б дісталася в їх хижацькі жвачки — з неї може залишитись лише купа костей.

Дорога Подруго Дадо!

Мій батько вважає, що настав час, коли я вже повинен ходити з ним на всі українські святкові імпрези. Я саме вернувся з одного свята. Початок був годину пізніше, як подано в повідомленні: сама програма тривала 2 і 1/2 години; промова 40 хвилин, а з неї мені не залишилася ніодна цікава думка. Якесь пані співала голосно і, хоч було мало оплесків, дала ще три надпрограмові точки. Всі артисти виступали чомусь два рази в перій і другій частині свята.

В дорозі додому дійшло до гострої дискусії між батьком і мною. Батько вважає, що участь у таких імпрезах належить до пластового, а тим самим і до національного виховання. Я був іншої думки, — але батько виграв. Чи Ви, Подруго, також вважаєте, що ці 2 і 1/2 години з такою програмою були корисні моєму патріотичному вихованню?

Ярко

Дорогий Друже Ярку!

З адреси бачу, що Ви живете в США. Тому, замість відповіді, зачитую напрямні КПСтаршини в США щодо участі пластової молоді в громадських імпрезах (див. «Пластова Ватра» у «Свободі» ч. 5 (60) 64 р. і «Пластовий Листок» ч. 4/95 64 р.) «...Участь пластової молоді, як зорганізованої одиниці, в українських громадських святах, чи інших імпрезах, які не підготовані належно і не стоять на відповідному культурному поземі, приносять їй у національному вихованні шкоду, а не пожиток...»

Тому: «...Пластова молодь мусить обмежити свою участь у громадських імпрезах до цих найважливіших, загальнонаціональних святкувань, які мають безспірне виховне позитивне значення і вдержані на відповідному поземі».

Перечитайте своєму батькові, може його переконасте.

Подруга Дада

ЗИМОВА ПРОГУЛЯНКА

Курінний провід 13-го куреня. УПЮ-ів у Дітроїті, з ініціативи зв'язкового, запланував був, як і минулих років, триденну зимову прогулянку, яка відбулася 27 до 29 грудня 1964 р. Нема кращого місця на таборування (однаково — літо чи зима), як Діброва.

Дорога Дадо!

Мої батьки обоє пластуни-сеньйори і в хаті часто йде мова на пластові теми, а зокрема про нашу станицю. Я знаю, що мені не личить критикувати батьків, але мене вражає, що вони так часто говорять зле про різних пластунів, яких усі знаємо. Недавно при вечері мама оповідала про одну з моїх виховниць і стільки в ній найшла поганого, — а от ще минулого року давала мені її за приклад.

Я тепер зовсім збита з пантелику. Мені не видається можливим, щоб ця пластунка так змінилася за рік. Я не бачу в її поступованні ніяких поганих прикмет. Кому я маю вірити, порадь, — словам мами чи своєму переконанню?

Люба

Дорога Любо!

Маю в Бозі надію, що Твої батьки, як примірні пластуни, читають «Юнака» і прочитають теж цю рубрику. Якщо ні, тоді підсунь їм «дипломатично» це число, де є Твій лист.

Це єдина порада, яку можу Тобі дати...

Подруга Дада

Дорога Дадо!

Ми всі докладно читаємо Твої «поради», хоча самі не маємо ще відваги писати до Тебе у своїх справах. Може тому, що не знаємо Тебе, як виглядаєш, скільки Тобі років, що робиш і т. д.

В чужих журналах при такій рубриці є завжди світлина авторки. Чи не могла б і Ти дати свою світлину? Ми такі цікаві побачити Подругу Даду...

Гурток «Незабудьки»

Дорогі мої «Незабудьки»!

Жіноча цікавість усім відома. Одначе в тому випадку і пластуни вже «согрішили». Я вже мала такий запит, як Ваш. Але скажіть: як би Ви могли «вилити» свої проблеми переді мною, знаючи мене хоча б зі світлини? Одним — я б видавалася надто стара, другим — надто молоді, щоб давати поради...

Отже краще буде, як не даватиму своєї світлини. А втім, боюся, що даючи фото до публічного оглядання, я стала б надто популярною.

Таємничка Дада

Ми всі дуже чекали на зимову прогулянку. Хотілося побачити Діброву білою, але, на жаль, снігу не було. Зате лід на озері блищав, як дзеркало. Ми приїхали на Діброву підвечір, розпакували речі, назбирили дров для опалу і чекали на відкриття. За той час дехто грав у "футбол", а інші бродили знайомими стежками. Наш комендант ст. пл. Ярослав Кошів, Л. Ч., при відкритті табору познайомив учасників із порядком прогулянки. Вечеря, яку приготував наш кухар, мала надзвичайний смак, і тому всі волі-

Гурткові змагання в "гокей"

ли їсти хліб з муштардою. Увечері ми помандрували в ліс і розклали ватру. О годині 1:00 вночі — аларм і довга теренова гра.

На другий день усі учасники пішли на лід і почався запланований турнір у "гокей". Участь у турнірі брали всі присутні гуртки куреня. Вислід турніру — трофей і перше місце взяв четвертий гурток "Рись". Після вечері (готував уже інший кухар!) — знову ватра. Цей раз коло озера. Ковзались і забавлялись до ранку.

Вимарш до озера

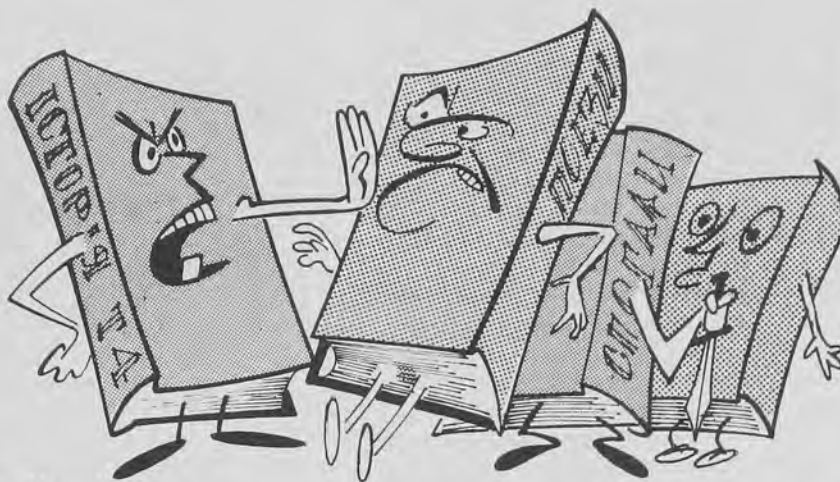
Рано, на третій день встали ми пізно. Одяглися, як пристало, бо сьогодні ж найбільша подія прогулянки: змагання між проводом і куренем. Вибрали з-поміж себе найкращих та найсильніших гравців і післали їх "провчити" наш провід. Гра тривала кілька годин і, як планували, вийшли переможцями члени 13 куреня. Скінчився турнір, спакувалися, попрощалися і відїхали всі щасливі та веселі додому. Хоч усі ми зустрінемося ще літом на таборах, проте чулися вигукі: — До наступної зими! — Приїдьмо обов'язково всі й на ту зиму!

Юрій Сенюк
хронікар 13 куреня

Учасники зимової прогулянки

ЩО читати

Леонід Полтава:

ТИСЯЧА СІМСОТ ДЕВ'ЯТЬ

Історичний роман

Вже з самої назви роману не зажкс здогадатись, про що буде мова. Так, тут описана доба Івана Мазепи, від початку його гетьманування аж до бою під Полтавою.

Читаючи цей твір сучасного письменника, Леоніда Полтави, перед нашими очима, наче на стрічці, пересуваються різні картини тодішньої України. Перш за все ми зустрічаємося з величезною постаттю самого Івана Мазепи та його улюбленцем, тодішнім генеральним писарем, молодим ерудитом, Пилипом Орликом. Ми слідкуємо за ходом неабиякої дипломатії гетьмана, його політики з Петром I та за таємним союзом зі шведським королем Карлом XII-им з метою, щоб зірвати Переяславську угоду.

Там також зустрічаємо двох молодих друзів — Сидора Вовка та Остапа Гармашенка. В одного — єдина думка це вояцьке діло, а в другого — бажання багато читати

та пізнати світ поза їхнім селом. Тому життєві шляхи цих друзів розійшлися, а чи зійдуться і де?

Нумо, подруги та друзі, пошукаймо в цій книжці наших героїв, щоб довідатись, які у них були пригоди та яка їх доля.

Люба К., Стежинка

З НОВИХ ВИДАНЬ

ОДНОДНІВКА "ЗАСІВ"

До редакції "ЮНАКА" завітав примірник нового журналу "ЗАСІВ", що його почали видавати учні Курсів Українознавства при церкві св. о. Николая в Торонті. Односторінковий має 26 сторінок і обкладинку, гарно та цікаво зредагована та оформлена. У передмові редакція пише, що в журналі "Засів" читачі найдуть інформації про діяльність курсантів та їхнього "студентського гуртка", деякі шкільні матеріали тощо. Журнал має появлятися двічі на рік. У першому числі поміщено багато цікавого матеріалу з українознавства, уривки з української літератури, багато гумору, літературні спроби самих курсантів тощо. Го-

ловний редактор журналу — Ірина Гуцалюк. До редакційної колегії входять: І. Микитин, З. Кушпета, О. Перун, Л. Базилевич, Х. Ковалик і Р. Оленіч. Між членами редакції, як теж і між курсантами-дописувачами багато пластунів і пластунок з Торонта.

З цього багатого та цікавого матеріалу в "Засіві" дозволимо собі передрукувати дещо в наступних числах "Юнака", бо на нашу думку, ці літературні спроби варті ширшого читачького гурту. Сьогодні містимо з тієї односторінки веселого віршика.

УСМІШКА

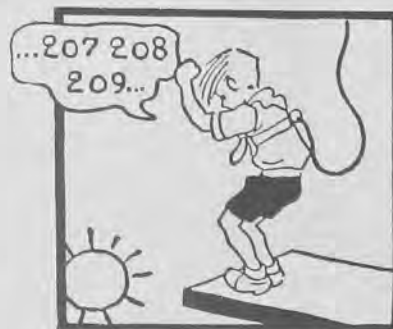
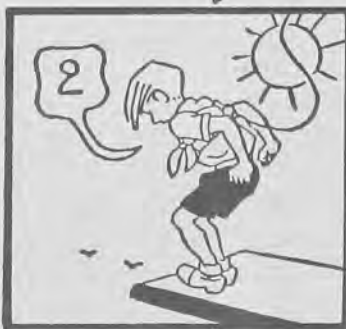
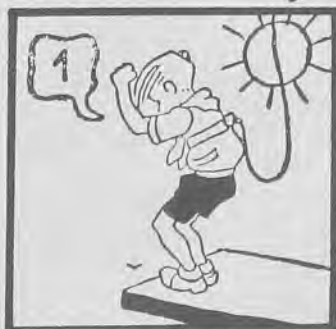
записала Ангеліна Шацька
І ступінь

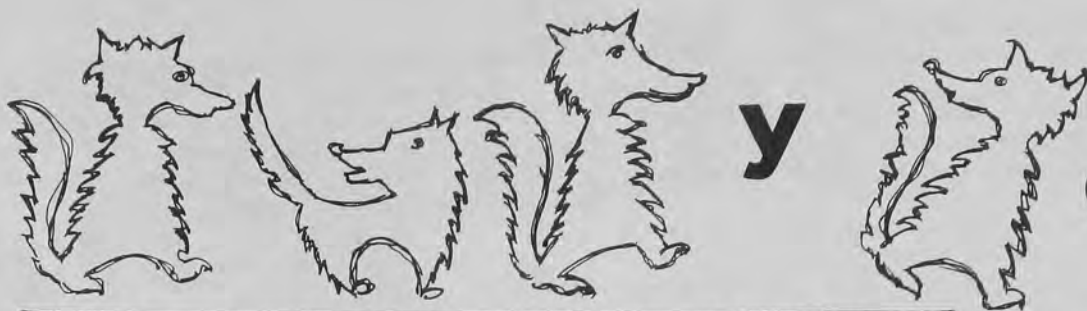
Ходив батько питатися
Про навчання сина —
Невесела ждала батька
У школі новина.

Вдома батько кличе сина:
— Скажи но, Івасю,
Чому ти тепер найгірший
З усіх учнів в класі?

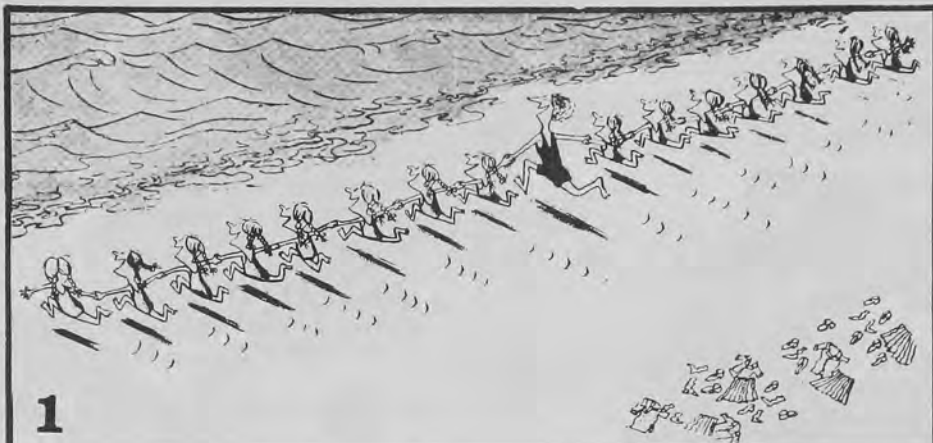
А синок на те спокійно:
— Що ж я, тату винен? —
Той, що досі був найгірший
Вже школу покинув!

пластун парашуїст

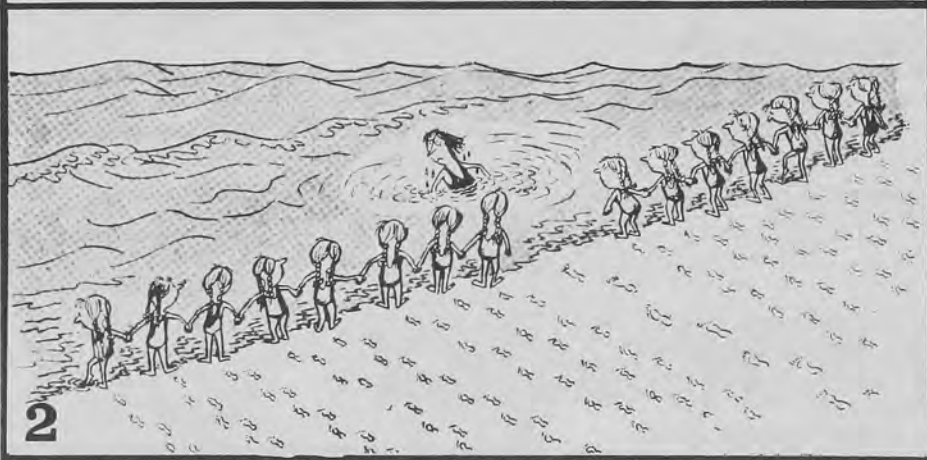

у
с
м
і
х
н
и
ся!

1

2

Оля: — Ти йдеш сьогодні на сходини курінного проводу?

Маруся: — Ні, я питалася курінної, чи моя присутність обов'язкова, а вона мені відповіла, що ні.

В цю хвилину надходить мати Марусі.

Мати: — Марусю, а може ти мені допоможеш робити порядки?

Маруся: — Ой, мамо, я ж не можу, спішуся зараз на сходини курінного проводу?

Братчик: — А ти, дурню, слухай і мотай на вус!

Новак: — Прошу, братчика, я ще не голюся.

Інструктор: — Розпалити вогонь з допомогою двох кусників дерева дуже легко.

Юнак: — Безумовно, спеціально, коли один із цих кусників дерева — це сірник.

Ішли раз два юнаки, шукаючи, де б то можна було зробити якесь добре діло. Припадково прийшли на площу, де саме розбивали шатра на цирк. Питають вони начальника:

— Хотіли б ми зробити велике, чисте, добре діло, містер.

— Гарзд, гарно! То підіть і обмийте мені слона.

Тату! — пише юнак з табору — пришли мені десять доларів, бо я не маю на «айскрім».

Листа, — пише батько, — в якому ти просив грошей, я не отримав. Капосна, сину, тепер пошта...

Впорядник питає юнака (при іспиті першої проби) про «добре діло».

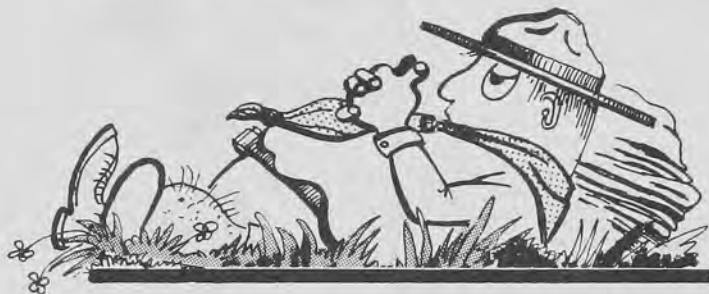
— Якщо б я ішов вулицею, побачив чоловіка, що немилосердно б'є осла і спинив його в тому, то який пластовий обов'язок я б виконував?

— Пластун є братерський! — випалив юнак без надуми.

Один молодий студент раз «вийшов» з грошей і мусів заставити дещо зі свого одягу. Пізніше дістав трохи грошей з дому і свої речі викупив. Коли приїхав до дому на вакації, його мати розпакувала його клунок і знайшла карточку-квиток на плащі.

— Що то за картка? — питає сина. Син не хотів признатися, що він заставляв одяг і що та картка залишилася ще з того часу, та й почав крутити.

— А то, я був на забаві, та й лишив плаща в гардеробі. Та картка з гардеробу... — На нещастя тоді мама витягнула з валізки пару штанів, також з такою самою карточкою...

Молодий син різника придивляється, як батько начиняє ковбасу і каже:

— Тату, я вже знаю, чому ковбаса має зверху шкірку.

Різник: — Чому?

Син: — Щоб люди не бачили і не знали, що напхано всередину...

Одна наша знайома вчителька питає в класі: — Ми всі знаємо, що при високій температурі речі розширюються, а при низькій звужуються. Хто може мені дати на це приклад?

— Вліті дні довгі, а взимку короткі, каже Мирон.

Авто, яким їхала собі одна старша пластунок, зупинилось на роздоріжжі, згас мотор. Світла руху почали змінюватися: червоне, жовте, зелене, червоне, жовте, зелене, червоне... Поденерований міліціонер підійшов до неї і питає:

— Що сталося? Чи не маємо таких кольорів, які б вам подобалися, шановна пані?

Один сеньйор пішов до лікаря, і лікар приписав йому пити пів години перед сніданням теплу воду. При наступній стрічі лікар питає:

— Ну, як іде?

— Та не йде, — каже сеньйор, — так з п'ять хвилин ще сяк-так п'ю, але пів години ніяк не можу!

— На котрому поверсі мешкаєш, юначе?

— На тринадцятому.

— То чому висідаєш з вінди на шостому та біжиш опісля сім поверхів сходами?

— Бо я малий, відповідає юнак, і не можу досягнути тринадцятого гудзика.

Мама веде своїх двох синів по зоологічному саду та пояснює про кожну тварину:

— А тут, у цій клітці, дітки, — каже вона — це бузьки. Це такі птахи, що приносять людям дітей.

Один синок до другого потиху:

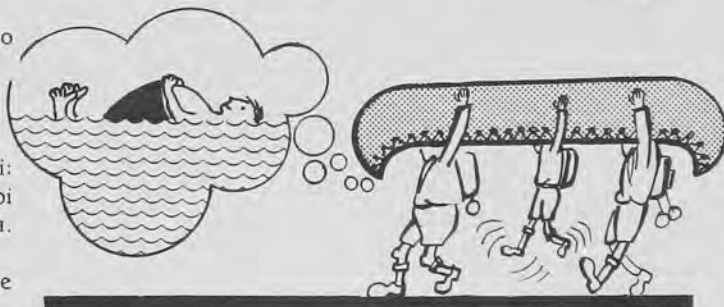
— Не знаю, що робити, — чи сказати їй, що це не правда, чи хай далі так думає...

Поет: — Болить мене та пустка, що в серці.
Критик: — Як може боліти те, чого нема взагалі?

Поет: — А чи тобі ніколи не боліло в голові?

Сказала новачка до сестрички, побачивши гусеницю:

— Дивіться, сестричко, той хробак має светера!

Продавець: — Синцю, чи мамця вдома?

Замурзане хлоп'я: — Так, прошу пана!

Продавець, стукаючи в двері кілька разів: — Чому ніхто не відзивається? Ти ж казав, що мамця вдома?

Хлоп'я: — Мама вдома, але ми тут не мешкаємо, прошу пана!

Агент: — Тому пів року доставив я вам трактора, чому ж ви його не сплачуєте?

Господар: — Та ж ви казали, що він сам виплатиться...

— Ти чого ходиш з тією Лідою?

— Бо вона інакша від інших дівчат.

— Чим інша?

— Бо тільки вона хоче зі мною ходити.

Українські пісні

Пісня Сіроманців

Слова: Василь С. Левицький

Музика: В. Божик - Ю. Пясецький

Один: Всі:

На- че- олень на по- лян- ці, Ста- нув

мі-сяць в не-бе- сах, Ви- сту- пають сі-рі-

ман- ці у ман- дрів-ку по лі- сах.

А- у, а- у, Чуй- чуй свою бі- ду, Лу-

на є в лісі вовчий зов, Сті- на-є в жи-лах

кров, А- у, а- у А- у, а- у

Курені УСЇ і УЇС "Перші Сірежі" улаштовують набір Духової культури

**ТІЛЬКИ
ДЛЯ СТАРШИХ ПЛАСТУНОК І ЮНАЧОК ВІД 16 РОКУ,
ЩО ЗАЦІКАВЛЕНІ**

в ділянках українського мистецтва, музики, літератури, драми, журналістики і т. п. До програми входять: відвідини мистецьких виставок, театрів і концертів в околиці Тенгелвуд.

**12 ДНІВ — ПРИ КІНЦІ СЕРПНЯ Ц. Р.
НА ПЛАСТОВІЙ ОСЕЛІ «ВОВЧА ТРОПА»
В ІСТ ЧЕТАМ, США.**

* Число учасниць обмежене! * Інформації дає редакція «Юна-ка!» * Слідкуйте за дальшими оголошеннями!

Пісня Сіроманців

Наче олень на полянці,
Станув місяць в небесах,
Виступають сіроманці
У мандрівку по лісах.

Рефрен:

А-у, а-у,
Чуй-чуй свою біду,
Лунає в лісі вовчий зов,
Стинає в жилах кров.

Вихор в полі збірку свище,
Дефілює вовчий стяг,
Прапор вище! Серце вище!
Місяць з неба б'є нам в дах!

Рефрен:

А-у, а-у...

Хто з вас заяцем підшитий,
До Вовків не пхай свій ніс,
Вовк сміливий, Вовк неситий,
Вовка завжди тягне в ліс!

Рефрен:

А-у, а-у...

В коло серце б'єсь завзяте,
І кому пригоди — рай,
У Вовки пишися, брате,
І з Вовками в ліс манджай!

Рефрен:

А-у, а-у...

Василь С. Левицький

Важливе для юнацьких виховників і виховниць!

● Журнал «Юнак» містить постійно **ВАЖЛИВІ ПОМІЧНІ МАТЕРІЯЛИ** для виховної праці з юнацтвом.

● Тому кожний юнацький виховник і кожна юнацька виховниця повинні **пренумерувати й докладно прочитувати «Юнака»**.

● За неможливих юнацьких виховників і виховниць, що самі не мають змоги запренумерувати «Юнака», повинна заплатити передплату старшина пластової станиці чи групи.

● Кожна пл. станиця чи група повинна мати кілька **опрацьованих річників «Юнака»** в своїй бібліотеці для користування майбутніх виховників і виховниць у пізніших роках. Тому **бібліотека кожної пл. станиці чи групи повинна постійно пренумерувати кілька примірників «Юнака»**.

● Щоб забезпечити собі повний комплект «Юнака» за 1965 рік, треба негайно вислати передплату, бо пізніше деякі числа журналу можуть бути вичерпані так, що вже не можливо буде їх набити.

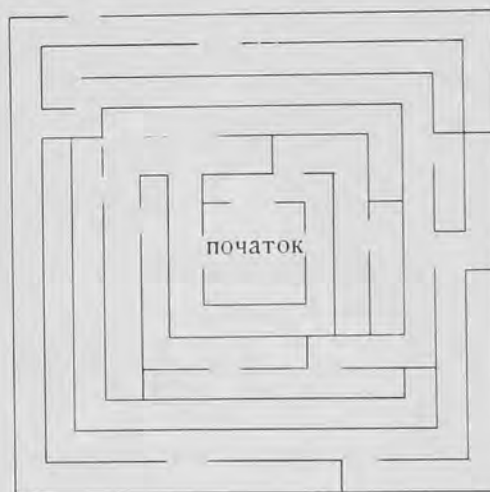

ЗАГАДКИ - ІГРИ

Сьогодні загадки є для твоєї приємності. Не треба їх посилати до редакції, вони для вправи. Розгадки схованки будуть у наступному числі.

1. ПРОБА БИСТРОТИ

Спробуй, як швидко зможеш вийти з цього лябіриту! Треба почати посередині і вийти поза квадрат. Дивись при тому на годинника, скільки часу треба буде тобі, щоб вийти з лябіриту? (60 секунд — добре, 45 секунд — дуже добре, 30 секунд — надзвичайно добре!).

2. ХРЕСТИКИ

З десяти сірників, або рівних паличків, покладених на столі, скласти п'ять хрестиків, при чому кожним сірником, зрушеним з місця, треба перескочити два сірники, наліво або направо.

При відповідній кількості сірників, усі члени гуртка можуть розв'язувати рівночасно. Хто перший складе п'ять хрестиків, той виграв.

Одна з можливих, але не єдина, розв'язка — така:

1. I I I I I I I I I I
 2. I X I I I I I I I
 3. I X I I I I I X
 4. I X I I X I X
 5. X X I X I X
 6. X X X X X

3. СХОВАНКА

Сьогоднішня схованка зветься «Пластове Життя». У ній сховано 26 слів і назв, пов'язаних з Пластом і пластуванням.

Ж Д О Б Р Е Д І Л О Г С
 З И Щ И Ш Л Х Ч Н І О І
 А Ю Т С О О Л М Ф К У Р
 Ж И С Т Ч А З Ц О І М Ї
 Б Я А Р Я У М Л Т Н С Й
 Є І Л О В В С А Й И Й Л
 Я К П Н А П П Р В Д У Е
 Т У А Т О Р Ь Л К О Т В
 Т Ч Р В О А П Я А Х О Д
 И А Г В О Н Ь Л И С Г Г
 Ж С А Л В Н К Д Р О Т Н
 Е Н К Р Е О С Й Г А І І
 Д И И М Р О Ч А В І Щ Т
 О К Л С Е Р З І Р Ю С В
 Л І Е Е Ж Т Р Ц И К К А
 О Т В Ю Н А К Ж О Х А К
 М Д У Г О Ш Е В Ш Д Ф С
 В Е Г К И Н Д І В З О Р

ХОДАТА (НХЕР'ЯЕОЧ

за місяць лютий 1965 р.

1. А — Петрів
 Б. — Іванів
 В. — Петрів
2. 35
3. Посунути 7 наліво від 2, 10 направо від 3 і надолину поміж 8 і 9.

Друзі і Подрузи! Пресовий фонд призначений на дальшу розбудову та покращання Вашого "Юнака"! Тому

- кожний юнак і кожна юначка,
- кожний юнацький гурток
- кожний юнацький курінь
- кожний приятель нашого "Юнака"

повинні переспати принаймні один раз у році СВОЮ ПОЖЕРТВУ

НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"!

Не відкладайте цього на пізніше. Зробіть це негайно самі і подбайте, щоб і другі це зробили **Хто черговий?!**

ПЕРЕМОЖЦІ

В ДРУГИХ ПЕРЕГОНАХ ЗАГАДОК

Подаємо список переможців других перегонів загадок, в яких взяли участь читачі нашого журналу.

- 1-ше місце — 760 точок — Роман Зазуля,
 Торонто.
 2-ге місце — 725 точок — Володимир Лойко,
 Нью-Йорк.
 3-тє місце — 680 точок — Олег Цюк,
 Філадельфія.
 4-тє місце — 650 точок — Юрій Шевчук,
 Нью-Йорк.

Відзначаючи оцим чотирьох учасників перегонів, що здобули найбільшу кількість точок, вітаємо їх з їхнім успіхом. Нагороди для цих переможців проголосимо в черговому числі.

Редакція «Юнака»

ХТО ЗМІНЯЄ АДРЕСУ

халі зараз повідомить про це адміністрацію "Юнака", подаючи свою давню й нову адресу.

Фундатори "Юнака"

Оце число "Юнака" появилось в головній мірі завдяки особливій співпраці куренів УСП-ів і УПС-ів "СІ-РОМАНЦІ", що приготували для нього багато матеріалу, зайнялися його мистецьким оформленням і зафундували друк додаткових 4-ох сторінок так, що воно є збільшене і замість — як звичайно — 28 має 32 сторінки. На покриття цих додаткових коштів згадані курені "Сіро-манців" склали більшу пожертву на пресфонд "Юнака" 85.00 дол.

При цій нагоді дозволяємо собі пригадати, що подібні більші пожертви на пресфонд "Юнака" були вже попередньо вплинули від інших куренів УСП і УПС, а саме:

* У зв'язку з друком 4-го числа в 1964 р., присвяченого водному пластуванню, курені УСП і УПС "ЧОР.НОМОРЦІ" жертвували на пресфонд "Юнака" 50.00 дол.

* У зв'язку з друком подвійного і поділеного до 40 сторінок числа 6 — 7 в 1964 р., присвяченого таборуванню і мандрівкам, курені УСП і УПС "ЛІСОВІ ЧОР.ТИ" склали були на пресфонд "Юнака" 275.00 дол.

* У зв'язку з друком 12-ого числа в 1964 р., присвяченого лещетарському спортові, курінь УПС-ок "Перші Стежі" передав був на пресфонд нашого журналу пожертву 100.00 дол.

* Осередок Праці УПСеньйорів у Торонті склав був у 1964 р. більшу пожертву на пресфонд — 75.00 дол. і закликав усі інші осередки праці пластового сеньйорату до подібних пожертв на пресфонд.

Треба сподіватися, що й інші старшопластунські і сеньйорські курені, як теж осередки праці пластових сеньйорів і Відділи Пластприяту при наших пластових станіях теж складають свої пожертви на пресфонд "Юнака", щоб у той спосіб причинитися до дальшої розбудови нашого журналу.

Від адміністрації

ДАЛЬШІ УСПІХИ НАШОГО «ЮНАКА»

ПРИБУЛО 84 НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!

Подаємо черговий список нових передплатників "Юнака", які прибули в березні ц. р. **Канада:** Монреал — 6, Торонто — 4, Едмонтон — 3, Вінніпег — 1, разом з Канади — 14. **США:** Нью-Йорк — 14, Дітройт — 11, Джерзі Сіті — 8, Елізабет — 7, Гартфорд — 5, Чикаго — 4, Кенгтон і Клівленд — по 2, Рочестер, Йонкерс, Нью-Гейвен, Брістоль, Трентон, Пассейк, Філадельфія, Соут Орендж, Буена Парк, Шарльотт, разом із США — 63. **Рим, Італія** — 3, **Париж Франція** — 1. Разом прибуло в березні ц. р. **34 нових передплатників!**

Усі жертвуймо на пресфонд "Юнака"

Від нашого останнього повідомлення в попередньому (березневому) числі ми одержали такі **нові пожертви на пресфонд "Юнака":** 85.00 дол. — Курінь УСП-ів "Сіроманці", США, **по 10.00 дол.** — Кіш пластунок, Джерзі Сіті, Пластприят, Вінніпег, 3-ий курінь УПЮнаків ім. Симона Петлюри, Торонто, (а саме: курінна старшина — 2.50, гурток "Морський Сокіл" — 3.00, гурток "Чорний Яструб" — 2.25, гурток "Орел" — 2.25); **9.50 дол.** — пл. сен. д-р Євген Барановський, ЛЧ, Сідней, Австралія; **по 5.00 дол.** — пл. сен. д-р Ярослав Падох, Нью-Йорк, пл. розв. Зірка Городилівська, Чикаго; пл. уч. Марта Турчин, Філадельфія; **по 3.00 дол.** — ст. пл. д-р Мілас Лебедович ЛЧ, Чикаго, юначка Хризанта Камінська, Джексон Гайтс, пл. уч. Богдан Витвицький, Дітройт; **по 2.00 дол.** — юнак Зенон Мандрик, Монреал, пл. сен. Марта Хевпа, Оттава; ст. пл. Віталій Галич, Ендвил, пл. уч. Мирон Дилинський, Торонто; пл. уч. Володимир Роніш, Монреал; **по 1.50 дол.** — Вол. Середницький, Манчестер, Англія; **по 1.00 дол.** — пл. сен. Роман Гринаш, Манчестер, Англія; о. Володимир Жолкевич, Торонто, юначка Марта Кизик, Нью-Гейвен, юнак Ярослав Гіряк, Монреал, юнак Тарас Цвик, Торонто; пл. уч. Оля Леськів, Торонто; юнак Юрій Демидович, Нью-Йорк; юнак Мирон Базюк, Едмонтон; юнак Зенон Сливинський, Монреал; юнак Ярослав Гораль, Монреал; ст. пл. Роман Воронка, Ірвінгтон; Юлія Тесля, Романа Лапунько і С. Бурк, всі три з Оттави. **Разом у цьому списку 174.00 дол.**

Друзі і Подруги! Пресфонд призначений на дальшу розбудову Вашого "Юнака". Тому кожний і кожна з Вас, кожний юнацький гурток і кожний юнацький курінь повинні принаймні один раз у році переслати свою пожертву на пресфонд "Юнака". Хто черговий?!

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК

для Ваших подруг і друзів з приводу їх дня народження, іменин, різдвяних чи великодніх свят, успішного закінчення шкільного року чи інших подібних нагод — це

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА "ЮНАКА"

Вашим друзям чи подругам, а навіть і незнайомим, зробите справжню приємність, коли заперенумеруєте для них "Юнака". За 5.00 дол. вони одержуватимуть від Вас впродовж цілого року милий дарунок — наш журнал.

НАША АКЦІЯ

ЗА ДАРУНКОВИМИ ПЕРЕДПЛАТАМИ

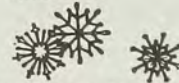
що в першу чергу призначені для зразкових, але незможних юнаків і юначок з європейських країв, **находиться серед наших читачів щораз то більше Зрозуміння.**

ОЦЕ ПОДАЄМО НОВІ ЗГОЛОШЕННЯ ДАРУНКОВИХ ПЕРЕДПЛАТ "ЮНАКА":

пл. сен. Марія Лешишин, Рочестер, для юначки в Європі; ст. пл. Віра Гомонко, Монреал, для юначки в Монреалі; юнак Ярко Крупа, Трентон, як уродиновий подарунок для свого друга-непластуна в Трентоні; пл. сен. Зенон Яцюра, ЛЧ, Плейнфілд, для юначки в Аргентині; пл. сен. Осип Стецура, ЛЧ, Нью-Йорк, для юнака в Німеччині; пані Наталія Ішук, Філадельфія, для юначки в Філадельфії; пл. сен. Яро Гладкий, Чць, Гаррисбург, для юнака в Савт Орендж, пл. сен. Омелян Тарнавський, ЛЧ, Торонто, як імениновий подарунок для юнака в Торонті. У цьому списку проголошуємо 8 нових дарункових передплат. Разом з попередніми (51) **досі зголошено 59 дарункових передплат.**

Наша адміністрація має адреси таких зразкових, але незможних друзів і подруг, які живуть у місцевостях, де нема ні української молодечої організації, ні рідної школи, ні навіть української церкви. Для них буде журнал "Юнак", може, єдиним лучником з українством.

Хто черговий зробить добре діло і зголосить дальші дарункові передплати?!

НА ОБКЛАДИНЦІ ЦЬОГО ЧИСЛА

Відбиванкова дружина пластових юначок «Ведмедики» з Торонто, що в фінальних відбиванкових змаганнях Канади в суботу, 27 березня ц. р. у Ванкувері, здобула **чемпіонат Канади в клясі юначок** і зайняла почесне четверте місце у категорії сеньйорок. На світліні з ліва до права: перший ряд — Ліда Сиротинська, Ліда Еліяшевська, Віра Маланчій, Ліда Барчинська. Другий ряд: Надя Зубик, Христя Еліяшевська, тренер дружини Володимир Сточанський, Христя Томків і Марійка Тарнавська.

Чи Ви вже вирівняли передплату?

Увага! ПЛАСТУНИ РОЗВІДУВАЧІ! Увага!

Другий Гірський Пластовий Табір

відбудеться в Крайовому Парку «Джаспер»
в долині Тонквін, Алберта,

від 24-го до 31-го липня (включно) ц. р.

Програма табору включатиме мандрювання пляями і горолаження по скелях і снігу, проходи льодовиками і здобування верхів обидвох категорій. Учасники матимуть **спроможність засвоїти альпійську техніку** і здобути такі **проби вмілости**: «альпініст», «мандрівник», «піонерство» і «таборування».

Зацікавлені можуть писати по ближчі інформації на адресу:

Ст. пл. Ю. Даревич — ЧОК.
9425 - 129 B Ave.,
Edmonton, Alta.

Друзі і Подруги!

Якщо в Вашій рідні є малий братчик чи сестричка в новацькому віці (7 - 12 років),

попросіть Ваших батьків щоб запенумерували їм цікавий, місячний журнал **пластового новацтва**

ГОТУЙСЬ

● "Готуйсь" їм напевно дуже сподобається та й вони читатимуть його з правдивим зацікавленням.

● "Готуйсь" появляється щомісяця, а річна **передплата коштує** у США — 2.50 дол., а в Канаді — 2.75 дол.

● **Замовлення і передплату** на "Готуйсь" слід вислати на адресу:

NOTUJS MAGAZINE,
c/o Plast, Inc.,
140 - 2nd Ave., New York 3, N. Y.,
U. S. A.

ГОТОВИЙ МАНДРУВАТИ?

ХОДИМО ШУКАТИ ПРИГОД!
Гірсько-морсько-літунський
ТАБІР ДЛЯ ЮНАКІВ

Літо 1965

улаштовує

УЛАД СТАРШИХ ПЛАСТУНІВ
у США

Замість вінка на могилу
бл. п.

МОДЕСТА ВОЛЧУКА
колишнього голови нашого Відділу
«Пластприят», складаємо 10.00 дол. на
пресфонд «Юнака».

Управа «Пластприяту»
у Вінніпезі

Друкарня-ПЕРЕПЛЕТНЯ КИЇВ

KIEV PRINTERS LTD.
686 RICHMOND ST. W.
TORONTO, ONTARIO

виконує
всі
друкарські
і переплетничі
роботи

- ОДНО І БІЛЬШЕКОЛЬОРОВИ
- НА АВТОМАТИЧНИХ МАШИНАХ
- ЛІТОГРАФІЧНІ РОБОТИ (ОФСЕТ)

27 РОДІВ СМАЧНОГО ХЛІБА

а крім того

РІЗНОРОДНІ КАЛАЧІ І БУЛОЧКИ
випікає щоденно для Вас і Вашої родини відома
в Торонті й Онтаріо пекарня

2-20 Fraser Ave. Toronto, Ont.
Phone: LE 6-1196

Нормально банки платять за ощадності
3 відсотки. За Ваші ощадності НА СПЕ-
ЦІАЛЬНОМУ ЮНАЦЬКОМУ КОНТІ в на-
шій кредитівці одержите: **5½ %**

ЩАДІТЬ МІСЯЧНО
по 5.00 доларів
а після 5 років одержите

343.00 дол.

СКЛАДАЙТЕ СВОЇ ОЩАДНОСТІ
в українській кредитівці

"БУДУЧНІСТЬ"
КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА В ТОРОНТО

140 Bathurst St. Toronto 2B, Ont.

Українська пекарня

The Future Bakery

якої власниками є

АННА і пл. сен. РОМАН ВЖЕСНЕВСЬКІ

випікає

ЗДОРОВИЙ І СМАЧНИЙ ХЛІБ

і всі інші печива

735 Queen St. W. Toronto, Ont.

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пла-
стуна та кожної доброї пластунки.

ПЛАТУНИ І ПЛАТУНКИ!

Складайте Ваші ощадності в найбільшій
і найстаршій в Торонті Кредитівці

Українська Кредитова Спілка

297 COLLEGE ST. — TORONTO 2B, ONT.

Платуни й Пластунки Вінніпегу!

Складайте хочби найдрібніші ощадності
в українській кредитівці

КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА ПІВНІЧНОГО ВІННІПЕГУ

667 Flora Ave. — Winnipeg 4, Man
(дім Читальні "Просвіти", побіч Пластового Дому)

Пам'ятайте, що ощадність це четверта точка
пластового закону й гарна прикмета кожного
доброго пластуна й пластунки

Хочете мати сотні доларів на свої студії?
— починайте щадити від... одного долара.

Хочеш вийти на студента,
Поважай, юначе, цента!
Цент до цента — долар-два,
Буде легша голова.
Центи-доллари щаді,
Скінчиш каледж без біди!

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2331 West Chicago Ave. — Chicago 22, Ill.

Увага! Увага!

«Юнака» треба не лише передплачувати, але й
докладно читати, до нього дописувати, приєдну-
вати йому передплатників і збирати пожертви
на його пресфонд.